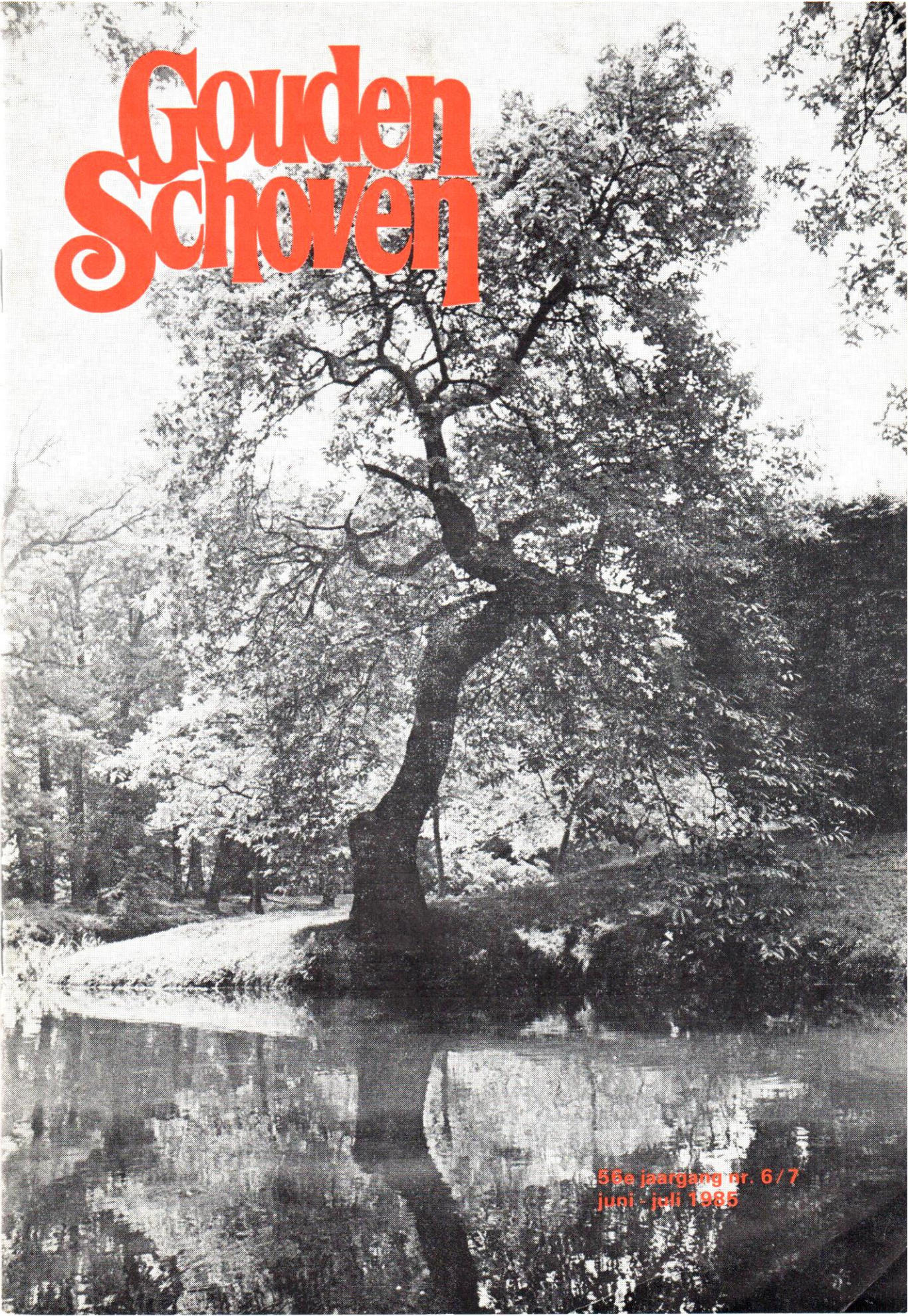

Gouden Schoven

56e jaargang nr. 6/7
juni - juli 1985

't WATER DES LEVENS

David Sapp

J.S.

1 Een beek vol hel-der wa-ter stroomt uit de tem-pel-grond, brengt o-ver-
 2 Hetzelf-de held're wa-ter dat uit Gods tem-pel kwam, zal uit de
 3 Een vrouw uit Sa-ma-ri-a door zon-den diep in smart put uit het

al nieuw le-ven en maakt de zee ge-zond. E-ze-chiël beschreef
 troon ont-sprin-gen van God en van het Lam. Jo-han-nes zag door
 le-vend Wa-ter ge-ne-zing voor haar hart. Zij drinkt - en in

dit won-der van't wa-ter dat ge-neest, maar'k weet dat in zijn woorden
 de Godsstad de stroom gaan van Gods Geest, maar'k weet dat in zijn woorden
 haar le-ven ontspringt een heils-fon-tein, maar ve-len zien dit wonder

men 'n ver-re toe-komst leest. God brengt die toekomst
 men 'n ver-re toe-komst leest. God brengt die toekomst in Christus
 als wat nooit meer kan zijn. God brengt 't ver-le-den

heel dichtbij: 't Wa-ter des Levens ontspringt nu ook in mij. Want hij wiens le-

ven vernieuwd is door Gods Zoon, diens hart zal worden Godstempel en Gods troon.

Gouden Schoven

Het is bijna anderhalf jaar geleden dat onze geliefde br. J. Sigmond contact met mij opnam met de vraag of wij het blad „Gouden Schoven” wilden overnemen. Hoewel hij nog redactioneel bereid was om mee te werken, liet zijn gezondheid het niet meer toe om voor honderd procent de verantwoording op zich te blijven nemen. Daar de gezondheid van br. D. Groeneveld eveneens te wensen overliet en de redactionele taak te zwaar voor hem werd was het voortbestaan van het blad „Gouden Schoven” in gevaar gekomen. Door het plotseling overlijden van br. J. Sigmond in januari van dit jaar bleek hoe wezenlijk en acuut de vraag over het voortbestaan van dit gezegende blad was.

Wij hebben gemeend te moeten ingaan op het dringende verzoek van broeder Sigmond en wel om verschillende redenen.

1. „Gouden Schoven” heeft de 56 jaren van haar bestaan in veel opzichten de geloofsgedachten en gevoelens van onze broederschap van Pinkstergemeenten uitgedragen. Daarom was de Broederschap haast vanzelfsprekend het aangewezen organisme dat in aanmerking kwam voor de verdere verzorging en uitgave van dit blad.
2. Alhoewel de Broederschap verschillende periodieke uitgaven heeft was er geen maandblad gericht op de individuele geloofsopbouw. „Gouden Schoven” zal vanuit haar gerichtheid in algemene zin hierin gaan voorzien.
3. De groei van de Pinksterbeweging maakt een geloofsopbouwend gezinsblad in Nederland niet overbodig maar beantwoordt integendeel aan het verlangen van veel christenen om te leren en geïnformeerd te worden.
4. Het blad „Gouden Schoven” is een bijzonder geestelijk erfgoed nagelaten door zuster of „moesje” Alt en br. Sigmond. Het is een voorrecht en verplichting om deze historische Pinkstererfenis niet verloren te laten gaan.

Wij zeggen daarom: **Gouden Schoven** mag niet verdwijnen!

Met Gods hulp en met uw aller medewerking hopen wij door te gaan met **Gouden Schoven** in de lijn van de vorige eindredacteuren.

Onze bede is dat alle abonnees en vrienden van **Gouden Schoven** ook in de toekomst zullen worden gezegend en opgebouwd zoals dit in al de voorgaande jaren het geval is geweest. De nieuwe redactie heeft uw steun en gebed in deze overgangperiode in het bijzonder nodig opdat de komende uitgaven van **Gouden Schoven** zullen beantwoorden aan de verwachtingen.

H. N. v. Amerom

Is er 'n handvol koren op het land, op de hoogte der bergen? De vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon.

Ps. 72:16

Gouden Schoven

maandblad
ter bevordering
van het christelijk
getuigenis

56e jaargang nr. 6/7 juni/juli 1985

Redaktiesamenstelling: Redaktiemedewerkers:
Hoofdredakteur: E. v. d. Molen
H. N. van Amerom D. Richards
Eindredakteur: B. Sigmond-de Vrij
P. v. d. Laan P. de Cock
H. Ch. Sleebos

Redaktiesecretaris:
E. J. Riekerk

Gouden Schoven is opgericht door Zr. M. A. Alt in 1927 en vanaf 1962 voortgezet door Br. J. Sigmond tot 1985.

Gouden Schoven is vanaf juni/juli 1985 een uitgave van de Broederschap van Pinkstergemeenten in Nederland en België.

De Broederschap is een Koninklijk erkend Kerkgenootschap, geregistreerd onder no.: KG 136-5.2.60 bij het ministerie van Justitie. Giften en Bijdragen ten gunste van Gouden Schoven of de arbeid van de Broederschap zijn belastingaftrekbaar volgens de wet op de Kerkgenootschappen.

Testamentaire beschikkingen en legaten worden gaarne tegemoet gezien, doch dienen notarieel te worden vastgelegd, vrij van successierechten of andere lasten.

Postgironummer 209119 t.n.v. de penningmeester v. d. Broederschap van Pinkstergemeenten te Assen.

De Broederschap is geaffilieerd met de Assemblies of God Int. en lid van de European Pentecostal Fellowship, Gouden Schoven is aangesloten bij de International Pentecostal Press Association.

Abonnee Administratie:
Gouden Schoven
Steniaweg 42
3702 AH ZEIST
Giro 4739503

In dit nummer:

- 5** VERDIEPING: De rivier Gods is vol water
- 8** PINKSTERBEWEGING: Wat zal dit toch zijn?
- 11** BIJBELSTUDIE: U mag er helemaal bijhoren
- 14** OVERDENKING: De Heilige Geest en ons getuigenis
- 15** OVERDENKING: Heer, zend het vuur!
- 17** BIJBELSTUDIE: Mensen zoals wij
- 19** OPVOEDKUNDIG: Kinderen - leuk of ra-zernij?
- 23** OPVOEDKUNDIG: Vaders welke wereld?
- 24** KINDERRUBRIEK: Het rupsje, dat een vlinder wilde worden

Abonnementsprijs:

Voor Nederland, Indonesië, België, Suriname en Ned. Antillen: f 20,- per jaar; voor overige buitenland: f 25,- (incl. porto- en andere kosten). Bij vooruitbetaling te voldoen.

Losse nummers:

f 2,-. Bij afname van 5 exemplaren en meer 20% korting.

Vertegenwoordiger Indonesia:

Pendeta S. Stefanus, Trommoipos 5197.

(Abonnees in Indonesië! Betaling abonnementsgeld in Nederlandse valuta. Administratie en betaling lopen uitsluitend via Nederland. Zie abonnee-administratie).

Abonnementsgelden in Nederland te storten op: postgironummer 4739503, t.n.v. Gouden Schoven, Steniaweg 42, 3702 AH ZEIST.

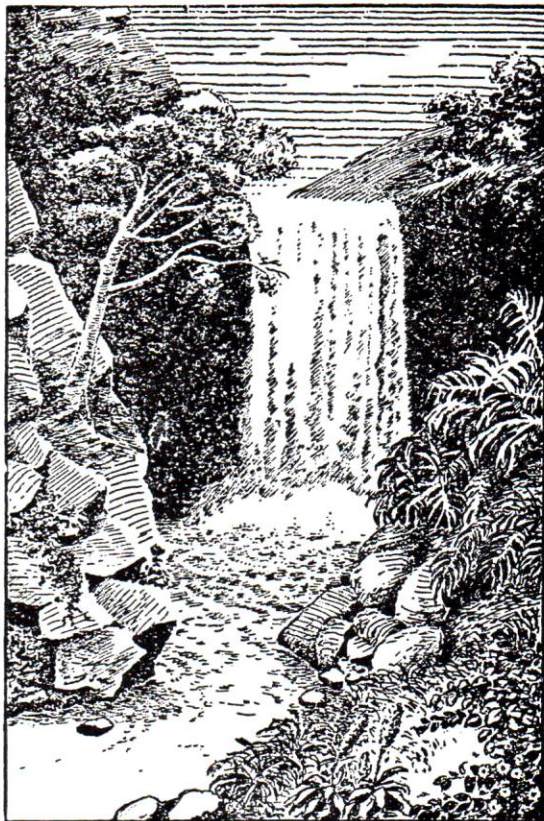
Advertenties

moeten uiterlijk 11/2 maand voor verschijnen opgegeven worden en kunnen zonder opgave van redenen geweigerd worden. Tarieven: hele pagina 2 kol. 155 x 225 mm f 280,-; halve pag. 1 kol. 72 x 225 mm f 160,-; kwart pag. 1 kol. 72 x 110 mm f 110,-; achtste pag. 1 kol. 72 x 60 mm f 65,- inclusief clichékosten en B.T.W.

De rivier Gods is vol water

De vier symbolen van de Heilige Geest

door M. A. Alt

Wanneer men in een kerk of in onderlinge gemeenschap begint te spreken over de Heilige Geest, is 't alsof een wonderbare melodie, een golf van tere klanken over de zielen ruist, een melodie die ons spreekt van de liefde van Christus en van de eindeloze barmhartigheid van God, de Vader, over het verloren menselijk geslacht. Het is als een lied, gezongen door de overwinnaars, die in de kracht van die Geest hun loop volbracht hebben — als een bruisende waterval, die haar oorsprong vond onder de troon van het Lam. Sedert de Pinksterdag woont de Heilige Geest in Zijn orgaan: de Gemeente. Wij, Nieuw-Testamentische christenen vormen de Heilige-Geest-Gemeente. Hij toch is de Eliëzer, die de Bruid straks tot de Bruidgom zal leiden bij Zijn wederkomst.

Zijn werk geschiedt in de stilte, in het verborgene. Hij zal, zo verklaarde eens de Here Jezus, van Zichzelf niet spreken, maar Hij zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen. Joh. 16:13.

**„Uw naam is een
olie, die
uitgestort wordt”**

De Heilige Geest in ons wonende openbaart ons het karakter, de persoonlijkheid van Christus en 't is Zijn doel ons innerlijk te vormen naar Diens beeld. Daartoe werd Hij tot ons gezonden. God wil het beeld van Zijn Zoon in ons zien en Hij zal ons geen beproeving of leed besparen, totdat Hij dat doel heeft bereikt.

Het is de Heilige Geest. Die de zondaarsziel tot ont-waking doet komen en haar de ogen opent voor haar eigen ongerechtigheid en voor de liefde van Christus. Hij leidt, vermaant, bemint en bestraft de ziel met het doel haar tot volmaaktheid en rijpheid te brengen.

De Heilige Geest is de Geest van Christus Zelve. In Joh. 16:7, 8 lezen wij dat die Geest eerst kon worden uitgestort nadat de Heer was opgevaren! Zijn over-winningskrachten, gaven en opstandingsheerlijkheid heeft de Here Jezus in zijn Geest aan ons meegedeeld op de Pinksterdag! Dit alles is ons deel, indien we er door het geloof beslag op leggen.

Helaas, doet de gemeente Gods dat over het algemeen niet.

Men beseft niet, dat men in Hem blijvende, bewaard kan zijn voor satans macht en de gestadige overheersing van het natuurlijk leven.

De christenen stellen zich gewoonlijk tevreden met een beleving van Goede Vrijdag en soms ook van Pasen maar de genade en de glorie van Pinksteren gaat hun voorbij. De Heer is niet alleen gekruisigd en opgestaan maar Hij heeft ook Zijn Geest, zijn eigen wezen, Zijn persoonlijkheid, op de Gemeente uitge-

stort, met al de aan het kruis gewonnen krachten. Deze manifestatie van de Heilige Geest kon eerst plaatshebben nadat de Zoon van God Zijn Verlossingswerk volbracht had.

Te weinig wordt 't door Gods kinderen beseft, dat wij waarlijk zijn vrijgekocht door Jezus' bloed, dat de macht van de duivel en ons eigen-ik-leven verbroken — en de satan een overwonnen vijand is.

Wij geven toe aan zonde- en ziektemachten en bieden de satan plaats in ziel en lichaam, terwijl wij vrij kunnen zijn door in 't geloof in Christus te blijven. Het is wegens ons ongeloof dat wij zo weinig bezitten van „de uitnemende grootheid Zijner kracht” die in ons woont (Efeze 1:19-23), n.l. de volheid van Hem. Die alles in allen vervult.

Het is daarnaar dat wij moeten grijpen, want de Heilige Geest is ons in al Zijn glorie geschonken en wil bij ons blijven tot in eeuwigheid. Zonder Hem kunnen wij niets tot stand brengen, daarom moeten wij steeds smeken om meerdere vervulling opdat wij Zijn wegen mogen verstaan.

**„Geef ons olie,
want onze lampen
gaan uit”**

Het eerste symbool van Gods Heilige Geest vindt men op tal van Bijbelplaatsen in Oud en Nieuw Testament aangegeven als „olie”. In Exodus 30: 22-28 lezen wij van de bereiding der heilige zalf, die een schaduwbeeld is van de werking des H. Geestes. Ook 't Hooglied zingt zo verheven van de Christusnaam: „Uw naam is een olie die uitgestort wordt.” Uit dat woord blijkt ten volle, hoe in de uitstorting van de H. Geest de wonderbare kracht van de Naam die boven alle namen is, werd gemanifesteerd.

Het zelfde merken wij op bij het lezen van Jakobus 5:14. Bij de zalving wordt de naam des Heren op de kranke gelegd en brengt genezing.

Zonder olie kan er geen vlam zijn.

Zonder olie gaat uw lampje uit.

De zwakte van de hedendaagse kerken vindt haar oorzaak in gebrek aan olie.

Bidt om de olie des Heiligen Geestes, opdat uw zielelamp helder mag branden totdat Jezus komt. Het meest schrikwekkende woord in Matt. 25 is wel de angstkreet van de dwaze maagden: „Geef ons olie, want onze lampen gaan uit (vers. 8).

Het tweede symbool van de heilige Geest is Wind.

Hoe schoon klinkt in 't Hooglied de bede van de Bruid: „Ontwaak, noordenwind! en kom, zuidenwind!

doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien.” Hooglied 4:16.

Zalig de ziel die na haar bekering begint te smeken om de Doop met de Heilige Geest. Als een frisse wind zal Hij de hof van ons hart doorwaaien en alle dode twijgjes en dorre bladeren eruit wegblazen, totdat de plaats waar Hij Zijn tent wil opslaan volkomen gereinigd is.

O, de Heilige Geest is universeel. Hij is een wind, die door alle werelddelen en landen zich een weg baant. Hij vult momenteel deze zaal. Hij is in uw harten en straks in uw bidkamers. Hij is ook in de concentratiekampen waar zo onnoemelijk veel geleden wordt; daar vertroost Hij Gods kinderen die als martelaren om Christus' wil moeten lijden en sterven. Hij is op de slagvelden, waar zo menig jong, bloeiend leven wordt afgesneden en men in zijn laatste ogenblikken nog stamelen kan „Jezus, ik kom”.

De Heilige Geest wordt ook door de Here Jezus (Joh. 3:8) vergeleken met de wind: „De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid maar gij weet niet, vanwaar hij komt en waar hij heen gaat. Alzo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is,” en treffend is de beschrijving van de Geestesdoop in Handelingen 2:2. „En er geschiedde haastiglijk uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldig gedreven wind en vervulde het gehele huis waar zij zaten.” O, door die hemelse wind, die de opperzaal van ons hart vervult, worden alle ongerechte gedachten, gevoelens, begeerten uitgedreven, om plaats te maken voor Hem, die wil zetelen op de troon.

Water is het derde symbool van Gods Geest.

Herhaaldelijk wordt in de Bijbel water als zinnebeeld van de Heilige Geest aangetoond. In Joh. 7 : 37 en 38 lezen wij: „En op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkterwijs de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien”. En met hoeveel tederheid sprak Jezus tot de Samaritaanse vrouw bij Jakobs put, van „het water des levens, dat in ons zal worden een fontein, springende tot in het eeuwige leven”.

„Jezus, ik kom”

O, hooggeloopte Goddelijke Geest — hoe vervult Gij het hart van de mens, wiens zonden zijn gereinigt in het Bloed des Lams, met Uw onuitsprekelijke glorie en blijdschap.

De volheid en heerlijkheid van uw inwoning wordt wel bijzonder schoon uitgedrukt in Psalm 65:10: „Gij bezoekt het land (ons hart), en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks... *de rivier Gods is vol waters...*” en ook in Jozua 3:15: „*De Jordaan nu was vol, al de dagen des oogstes, aan al haar oevers*”.

De Heiland sprak van die wondervolle Geest, op de laatste dag van het feest: „Die in Mij gelooft, stromen van levend Water zullen uit zijn binnenste vloeien. En dat zeide Hij van de Geest dewelke ontvangen zouden, die in Hem geloven, want de Heilige Geest was nog niet, vermits Jezus nog niet verheerlijkt was.” Joh. 7:38, 39. Neen, de Geest van de verheerlijkte verrezen

**„Die dorst heeft,
kome, en die wil,
neme het water
des levens om niet”**

Heiland moest nog geopenbaard worden op de Pinksterdag. Dezelfde Heilige Geest, die de profeten en heiligen in de Oude Bedeling bezielde, zou optreden in een andere vorm, op heerlijker wijze dan ooit te voren, als de Geest van Christus de Middelaar.

Krachtig klonk zijn uitnodigende stem: „zo iemand dorst die kome tot Mij en drink”, en op het laatste Bijbelblad wordt die uitnodiging herhaald. „Die dorst heeft kome, en die wil neme het water des levens om niet.” Openb. 22:17.

Welk een aanbieding.

Kosteloos te nemen voor een iegelijk, die dorst; het levenwekkende Water... de volheid des heiligen Geestes.

En dan het vierde en laatste symbool: Vuur.

O, wij moeten brandende harten hebben. De zondige wereld wordt slechts gered door mensen, die als brandende fakkels rondgaan en getuigen van hun Meester.

Johannes de Doper profeteerde (Matth. 3: 11). „Hij zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen.” En op de Pinksterdag, daar viel het vuur op de vergaderde gelovigen en zij werden vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de geest hun gaf uit te spreken. (Hand. 2:4).

Waarom zien wij deze manifestaties van de Heilige Geest nu zo zelden? Is 't omdat bij de grondlegging der Gemeente dergelijke heilige machtsopenbaringen

nodig waren, maar thans overbodig zijn? Zoals velen beweren.

Waarom gelooft de kerk niet meer in tongenspreken, wonderen en tekenen, genezingen door 't geloof en uitwerping van duivelen? Is de Heilige Geest dan niet meer op aarde?

Helaas, de Gemeente van Christus heeft veel van haar krachten ingeboet. Ongeloof en wereldzin hebben de gaven en vruchten des H. Geestes verdrongen en toch, dezelfde Heilige Geest troont nog in 't midden der Gemeente. Hij is onveranderd Dezelfde gebleven met Zijn krachten en gaven. Maar waar geen geloof is kan hij niet geven. Wij ontvangen precies zoveel als wij geloof bezitten — naar de mate van ons geloof. (Matth. 9:29).

O, dat wij onszelven Hem ten offer gaven. Het vuur van God moet steeds branden op 't altaar van ons hart. Dat wij bidden: Kom Heilige Geest, maak het Woord des Heren aan mij waar. De Trooster blijft bij u en zal in u zijn. Joh. 14:17.

O, laat Hem de smeulende kolen weder doen opvlammen in uw ziel. Velen van ons zijn lauw geworden — zij hebben hun eerste liefde verlaten. Waarom? Misschien ligt de as van onbeleden zonden nog op 't altaar aan uw hart.

Nooit kan het vuur helder branden, zolang de as nog niet is weggedaan.

Belijdt uw zonden, mijn broeders en zusters — laat de as weggevaagd worden en bidt God, het vuur weer hoog te doen oplaaen. Weest een vuurkolom, die in nachten van zorg en zonde, de arme pelgrims in de woestijn, de weg toont naar 't hemels Kanaän. O, God helpe ons, vuriger van geest te zijn en voller van Zijn liefde en geloof.

Ons rest nog een korte tijd — wat doen wij voor Jezus? Geliefden, laat u dopen, met de Heilige Geest en met vuur.

Slechts de lichtdragers mogen ingaan. Zijt gij bereid?.....

**De rivier
Gods is
vol water**

Wat zal dit toch zijn?

In deze rubriek hopen wij afwisselend historisch materiaal en actueel nieuws door te geven over de Pinkster- en Charismatische Beweging in het bijzonder in Nederland. Wij openen met het artikel dat de Nederlandse pinksterpionier, br. G. R. Polman, schreef als allereerste pennevrucht in zijn blad Spade Regen, april 1908, jaargang-nummer 1. Het artikel krijgt nog meer diepgang als men bedenkt, dat Polman zelf eerst op 4 juni 1908(!) in de Heilige Geest werd gedoopt; dus na de publicatie van het hieronderstaande:

GANS Jeruzalem ontzette zich en werd twijfelmoedig. Een haastig geluid uit de hemel als van een geweldig gedreven wind was gehoord en verdeelde tongen als van vuur waren gezien op de hoofden van een kleine schare eenvoudige lieden. Hun tongen waren losgemaakt, ja, nieuwe tongen waren hun gegeven en zij begonnen te spreken in vreemde talen, verkondigend de grote werken Gods. De menigte godvruchtige Joden kwam samen en werd bewogen, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken. Sommigen werden twijfelmoedig, en vroegen zich af: Wat is dit toch? Anderen zeiden spottend: Zij hebben teveel wijn gedronken. Velen, indachtig gemaakt aan Gods belofte door Joël en vernemende, dat de verhoogde Jezus, de belofte van de Heilige Geest heeft ontvangen van de Vader. Deze uitstortte, dat zij zagen en hoorden geloofden.

RUIM twee jaar geleden behaagde het onze God Zijn Heilige Geest uit te storten in de harten van een schare gelovigen, die na ernstig en biddend onderzoek van de Schriften zich voor God stelden, hun onmacht beleden en ernstig verlangden naar een inniger omgang met Hem en kracht van boven, om aan de wereld bekend te maken de onnaspeurlijke rijkdom, die in Christus Jezus is. De Here vervulde genadig het verlangen van hun harten en goot levend water op de dorstigen en stromen op het droge. Evenals op de Apostelen in het begin, viel de Heilige Geest op hen en zij spraken in vreemde talen en maakten God groot.

HEERLIJK ontwikkelde zich de onbedrieglijke vrucht van de Geest op dit toebereide land. Liefde, die alle verstand te boven gaat. Blijdschap door Jezus zelf vervuld. Vrede, stromend als een rivier. Lankmoedigheid, goedertierenheid en goedheid jegens alle mensen. Een geloof dat Jezus vertrouwt op Zijn woord. Zachtmoedigheid en zelfbeheersing, geleerd in de school van de Goddelijke Meester. Met kracht werd de blijde boodschap des heils verkondigd en de Heer werkte mee, en bevestigde het woord door tekenen die daarop volgden: duivels wierpen zij uit, met nieuwe tongen spraken zij, op zieken legden zij de handen en zij werden gezond.

MET de snelheid van de middelen van deze tijd ging het gerucht over hen door de ganse wereld. Vooral onder de ernstige Christenen wekte deze „vreemde openbaring” algemene belangstelling. Velen stelden zich voor God en onderzochten biddend Zijn onfeilbaar Woord. Zou de Heer aan Zijn gemeente inderdaad al de geestelijke gaven in rijke mate schenken? Zou Hij de Bruid tooien met haar kostelijke sieraden en bereiden voor de grote bruiloft van het Lam? Zou God de armoede van Zijn kinderen veranderen in rijkdom, hun zwakheid in kracht? Of was het vuur, dat in het verre Californië brandde, niets dan „vreemd vuur”, dat spoedig een oorzaak van verderf zou zijn voor hen, die ermee tot God durfden te komen? De vijand is zo machtig. Hij komt dikwijls als een engel des lichts. Met schone woorden, heerlijke gevoelens en machtige daden. Maar... is God niet de Almachtige? Heeft Jezus de kop van satan niet verpletterd? Heeft Hij dan de overheden en machten niet uitgeworpen en die in het openbaar tentoongesteld? Heeft Hij niet op Golgotha over hen getriomfeerd? Hij zeide: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. O, wat zal dit toch zijn?

En Mijn Volk waarover Mijn naam is uitgeroepen, verootmoedigt zich en zij bidden en zoeken Mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen. 2 Kron. 7:14.

VEROOTMOEDIGING valt velen zo zwaar. Eigen onmacht, eigen onwetendheid en eigen onwaardigheid te bekennen, vooral, als men zekere waardigheid te bekleden heeft onder Gods volk, kost helaas zo veel. Zich rijk en verrijkt te achten en zich geen ding gebrek te weten, heeft eerder plaats in het menselijk hart. Jezus wil volkomen heerschappij op de troon van ons hart. Hij wil alles of niets. Zalig daarom de armen van geest, zij die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. Zalig, die bidden en zoeken en kloppen bij de hemelse Vader om de

Heilige Geest. Het zal niet tevergeefs zijn. O, dat zoete geheim te leren kennen: God volkomen te vertrouwen en Hem te nemen op Zijn Woord, dat de waarheid is. Voor de wijzen en verstandigen is het verborgen, maar de kinderen geopenbaard.

ENKELE maanden na het vallen van het eerste vuur, kwamen ook andere berichten van machtige dopen van Gods Geest, met tekenen, die daarop volgden, en het jaar 1907 was nog niet teneinde, of het vuur had zich niet alleen door gans Amerika verspreid, maar brandde in Voor-Indië, China, Japan, Afrika, Australië en, prijs de Heer, ook hier en daar in verschillende landen in Europa.

Het aantal gelovigen, waarvan bekend was, dat zij persoonlijk de Pinksterdoop ontvangen hadden, en die in vreemde talen spraken, werd toen reeds geschat op meer dan 20.000, waaronder zwarten en blanken. Oude ervaren predikers zowel als kinderen, voorgangers en leden van allerlei kerken en organisaties. En steeds gaat God door, hongerige zielen te vervullen met hemelse spijzen.

„Ik ben gedurende 20 jaar predikant in de Methodistische kerk en zou liever sterven, dan de hand te hebben in enig bedrog. Ik weet dat de Pinksterdoop, die God mij in Zijne genade schonk, een soortgelijke zegen is als die, welke de discipelen op de eerste pinksterdag ontvingen, en dat de gaven der talen, mij gegeven, even rein is als de gave, waarvan Paulus tot de Corintiërs sprak. En ik weet, dat velen zich thans verblijden in deze zegen over geheel Scandinavië. De tongen van vuur zijn boven onze hoofden gezien door Christenen zowel als door wereldlingen, het geluid van een geweldig gedreven wind (geen zinsbegoocheling) is gehoord door velen. Sommigen hebben zich verheugd in gezichten en verrukking van zinnen, maar het beste van alles is, dat de liefde van God brandt als een heilige hemelse vlam in de harten van duizenden, die gewillig zijn, alles schade te achten om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Onze gezegende Meester en Verlosser is ons voortdurend onderwerp. Zijn gezegend en verzoenend bloed onze enige hoop. Wij hebben iedereen lief en trachten niet de kerken te verdelen of het volk van God van elkaar te scheiden. Wij wensen, dat zij allen de zegen ontvangen. Christus stierf niet voor een secte of kerk, maar voor allen en alles, wat Zijn dood verzekerd heeft, is bestemd voor allen. Halleluja. — (Uit een brief van pastor T. B. Barrath. Christiana)

De Pinksterdoop is een doop van lof, die komt over de balcon van de hemel, van de heerlijke tegenwoordigheid van onze Zaligmaker. Hij staat in nauw verband met Zijn verheerlijking, vervult ons met hemelse blijdschap, ontlokt in ons wonderschone koren van prijs, van welk bestaan wij in onze harten nooit gedroomd hebben, en die alleen

uiting kunnen vinden in de talen, afdalende van de plaatsen van hemelse lof en verheerlijking daarboven. Hij is de voorsmaak van onze erfenis van eeuwige prijs en aanbidding. Met Hem leren wij als het ware de eerste tonen van het nieuwe gezang, welke zij zongen voor de troon en niemand kon dat gezang leren dan de honderd vier en veertig duizend, die aan hun voorhoofden verzegeld waren.

De Pinksterdoop is een doop van liefde, uitgestort in onze harten. Hij geeft ons, God lief te hebben boven alles, Jezus, de gekruisigde en verhoogde Heiland te beminnen, te prijzen, en te eren meer dan ooit te voren. De waarde van Jezus' kruisdood te vatten, en in Zijn bloed te vertrouwen, en als het enige middel tot vergeving, reiniging, bewaring en bescherming tegen boze machten. De Heilige Geest krijgt volkomen zeggenschap over lichaam, ziel en geest. Onze naaste leren wij aanzien in Christus en hem beminnen, gelijk als Hij eenmaal leerde.

De Pinksterdoop is een doop van kracht, om een getuige te zijn, waar Jezus roept. Hij maakt van volgelingen, die uit vrees de deuren gesloten houden, krachtige getuigen van Zijn dood, opstanding en wederkomst temidden van Christus' vijanden. Met de doop ontvangt men de onmisbare kracht van boven om in alle arbeid en onder alle omstandigheden Jezus te kunnen verheerlijken en nuttige dienstknechten en dienstmaagden te zijn in Zijn wijngaard.

God wordt meer een werkelijkheid. De Heilige Schriften worden wonderlijk aantrekkelijk en verlicht. Een goddelijk zoeklicht komt op al onze daden. Gebed en gemeenschap met God worden meer en meer ons behagen. Zware taken worden licht, moeilijke dingen worden makkelijk. De smalle weg is precies dezelfde, maar nu hebben wij een getrouwe Metgezel. Verschrikkelijke aanvallen worden gedaan door de vijand en zijn machten, maar zijn gedachten zijn ons niet zo onbekend meer. Overwinning is verzekerd. De duisternis is spoedig voorbij en het ware licht schijnt.

„Zijt dan lankmoedig, broeders! Tot de toekomst des Heren. Ziet, de landman verwacht de kostlijke vrucht van het land, lankmoedig over het zelfde, totdat het de vroege en spade regen zal hebben ontvangen: weest gij ook lankmoedig, versterkt uw harten, want de komst des Heren is nabij”. Jac. 5:7 en 8.

Halleluja! Zijn komst is nabij. Hij komt spoedig! De vroege regen verkwikte in de eerste apostolische eeuwen het dorstige land. Gods Geest werd in stromen uitgegoten. De zaligheid werd alle mensen verkondigd en God getuigde bovendien door tekenen en wonderen en menigerlei krachten en gaven van de Heilige Geest naar Zijn wil. Duizenden en duizenden danken God voor het geven van de late regen in deze dagen. De eerste

druppels zijn gevallen over de gehele aarde. De wonderlijke opwekking in Wales, het merkwaardige werk van de Heilige Geest in Brits-Indië, enkele jaren geleden, de machtige uitstorting van de Geest in Amerika en in verschillende plaatsen van de wereld, gepaard gaand met de openbaring van alle gaven van de Geest. 1 Cor. 12: 1-11. Dit alles wijst erop dat wij in de tijd van de late regen leven en dat de Heer gereed is, Zijn kracht uit te storten op hen die bereid zijn haar te ontvangen. Daarna zal Jezus komen om Zijn gemeente op te nemen. Zalig zijn degenen, die de tekenen der tijd weten te onderscheiden, en instemmen met het goddelijke doel en de best mogelijke uitrusting ontvangen voor de laatste strijd.

G. R. Polman

Kerk- inwijding

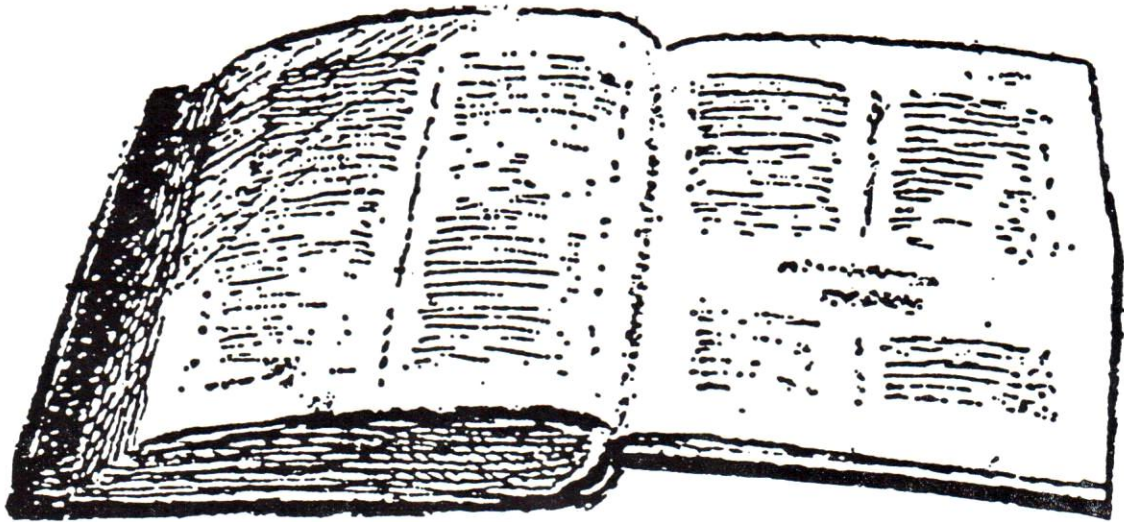
Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? (1 Cor. 3:16)

Laat, Here, dit huis, dat U hebt gegeven, de voedingsplaats zijn voor het eeuwige leven, een toevlucht voor wie is verdwaald en verloren, een bakermat voor wie niet is nieuwgeboren, een rustpunt voor wie is bezwaard en vermoeid, een vrijstad voor wie is geknecht en geboeid, een schuilplaats voor elk door de storm voortgejaagd, een burcht voor de mens, door de vijand belaagd, een post waar men wonden en pijn kan genezen, een baken waardoor ons de Weg wordt gewezen, een bron waar de dorstige mens zich kan laven, een tuin vol van zegen en geestelijke gaven, een klankbord voor allen die roepen om waarheid, die zoeken naar licht en hunk'ren naar klaarheid...

O, Heer, wees genadig en plaats in dit huis Uw heilzame, reddende, helende Kruis. Wil in deze stal, Heer, Uw kudde bewaren voor dieven en rovers en vele gevaren. En als wij hier samen zijn, Heer, en wij bidden, dan weten wij zeker: U bent in ons midden. Aan U zij de dank, de roem en de faam! Vervul nu dit huis, Heer, verheerlijk Uw Naam!

J. Sigmond

U mag er

helemaal bijhoren

De afgelopen jaren zagen we regelmatig mensen tot bekering komen. Het is altijd een feest om te zien hoe God mensenlevens verandert. Meer dan ooit liet de Heer me het belang zien van een goede begeleiding en een stevige ondergrond voor wie de eerste stappen zet op de weg met de Heer. In deze serie zal een dertiental onderwerpen behandeld worden, met steeds een aantal gespreksvragen aan het eind. Deze gespreksvragen zijn bedoeld voor persoonlijke studie en om op gesprekskringen, jeugdavonden e.d. besproken te worden.

1. EEN KIND VAN GOD WORDEN

De noodzaak van vernieuwing

Van oorsprong is de mens geschapen als kind van God. Adam wordt een zoon van God genoemd (Luk. 3:38). Door de zonde sterft echter de mens voor God, de relatie wordt verbroken. Alle mensen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods. Het loon dat de zonde geeft is de dood, vooral de geestelijke

dood, het afgesneden zijn van God. Men kan leven en toch dood zijn voor God. (Rom. 3:23, 6:23, Ef. 2:1). In de gelijkenis van de verloren zoon zei de vader: Mijn zoon hier was dood (de relatie was verbroken) en is weer levend geworden (de relatie is weer hersteld), hij was verloren en is gevonden (Luk. 15: 24,32). Zonder deze wedergeboorte kan geen mens ooit het Koninkrijk Gods zien of binnengaan (Joh. 3: 3-7, 1 Cor. 15:50).

Wat moeten wij doen?

Jezus is voor onze zonden gestorven en heeft voor ons de weg tot de Vader weer ontsloten. Via de boodschap van het Evangelie worden we voor de keuze gesteld om al dan niet te reageren op Gods uitnodiging. Al voor we de stap nemen werkt Gods Geest aan ons hart en overtuigt ons van zonde (Joh. 16: 8-11). Het antwoord is nu aan ons. Toen de toehoorders van Petrus' evangelisatieboodschap diep in hun hart getroffen waren, vroegen ze wat ze moesten doen. Het antwoord was duidelijk: bekeert

u (Hand. 2:37-38). Door het hele nieuwe Testament klinkt deze dringende oproep tot bekering (Mat. 3:2, Marc. 1:15, Hand. 17:30). Dit geldt niet alleen voor de zondaar in de straat, maar ook voor de kerkelijke mensen. Hoe goed en vroom men ook is opgevoed en hoe men ook voldaan heeft aan de uiterlijke normen en rituelen van de kerk, God weet of je al dan niet wederomgeboren bent en of Jezus in je hart woont. In het laatste boek van de bijbel worden juist de kerkmensen opgeroepen tot bekering en nieuwe toewijding. Bij velen stond Jezus nog op de stoep en wilde Hij binnengelaten worden (Openb. 2:5,16,21, 3:3,19-20). Sommige kinderen geven al vroeg hun hart bewust aan de Heer. Zo'n bekering gaat natuurlijk niet gepaard met spectaculaire veranderingen in het nog ongeschonden jonge leven. Toch is het soms heel bewust en weet het kind zeker dat Jezus in het hart woont. Een latere wedergeboorte is dan niet nodig, maar vaak wel een hernieuwde toewijding en overgave in de tienerjaren. Bekering betekent aan de ene kant erkenning en berouw over zonden, het oude leven en de zonden de rug toekeren (Hand. 8:32). Aan de andere kant is het een keren tot Christus met het gehele hart, het hart voor Hem ontsluiten en Hem vragen binnen te komen, Hem aannemen als persoonlijke Verlosser en Heer en je vertrouwen op Hem stellen (Hand. 20:21, 26:20, Openb. 3:20, Joh. 1:12). Deze stap komt niet vanzelf, het is een persoonlijke bewuste daad van overgave in het gebed.

Gods antwoord

Wie Jezus aanneemt krijgt de macht om een kind van God te worden. De Heilige Geest reageert op onze overgave en doet ons wederom geboren worden. Als men de deur van zijn hart ontsluit, dan komt Jezus ook werkelijk binnen. Hij klopt niet voor niets aan de deur van ons hart. Hij wil liever bij ons binnenkomen dan wij bereid zijn Hem binnen te laten. Soms lijkt de wedergeboorte op een zware bevalling, als de overgave vaag is of als er bepaalde zonden niet worden opgeruimd, waaronder occulte zonden. Maar wordt men radicaal, dan breekt het licht in volle kracht door.

Het wonder van de wedergeboorte

Het dringt niet altijd tot ieder door hoe geweldig het eigenlijk is om een wedergeboren kind van God te zijn. Het dringt ook nog lang niet altijd volledig door tot de wedergeborenen zelf. Het is geen kleinigheid om te weten verlost te zijn door het bloed van Jezus. De opstandingskracht die in ons werkt is enorm (Ef. 1:15-23). Het is geweldig te weten, dat Gods geest in je woont, dat wij zonen Gods zijn geworden mede-erfgenamen van Christus (Rom. 8:15-17). Hij heeft ons gevoerd tot duizelingwekkende hoogte en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten

in Christus Jezus. En wat voor werken hebben we er voor moeten verrichten? Niets, helemaal niets. Het is enkel door genade en door het geloof (Ef. 2:1-10). We moesten alleen maar ons oude zondige leven aan hem uitleveren en door het geloof nieuw leven uit Zijn hand ontvangen. Anderen spannen er zich hun hele leven voor in om te verkrijgen wat u door genade en geloof om niet hebt ontvangen. Niets uit uzelf, het is uitsluitend te ontvangen als een genadegave Gods. Toch gaan soms wedergeboren gelovigen hun weg als was het een kleinigheid. Ze zijn bedrukt en strijden met vele negatieve en ontmoedigende gedachten. Begrijp dan toch hoe

geweldig het is een kind van God te zijn, wat God allemaal voor ons heeft klaarliggen en hoe bovenmenselijk groot Zijn kracht is die aan ons werkt. Dat kan geen mens in eigen kracht klaarspelen wat God in ons bewerkt. Mogen de ogen van ons hart en van het hart van verloren zielen er voor open gaan. Het verlossingswerk van Jezus is krachtiger dan enig mens zelf kan opbrengen.

Zeker weten

Een kind van God mag het zeker weten dat hij behouden is. Hoe? Niet in de eerste plaats omdat hij het voelt. Het gevoel is vaak overweldigend sterk bij de bekering. Heel wat keren gaat het gepaard met tranen. Maar bij anderen kan in het begin het gevoel bijna geheel afwezig lijken. Dat is dus niet altijd een goede maatstaf. Men kan ook beter niet de werken van God proberen te meten met het beperkte menselijke verstand.

Ten eerste moet men niet geloven wat men voelen of begrijpen kan, maar wat Gods Woord zegt. Gods beloften zijn vast, wat Hij zegt dat doet Hij (2 Cor. 1:20). Als Gods woord zegt, dat Jezus in uw hart komt wonen als u Hem binnenlaat, dan gebeurt dat ook. Hij liegt niet en doet wat Hij belooft, niet omdat u het voelt. De bijbel zegt dat u bij uw bekering de kracht hebt ontvangen een kind van God te zijn. Dan is dat ook zo, aan Gods Woord hoeft u niet te twifelen.

Het is juist dat geloof in God en Zijn Woord dat je innerlijke zekerheid geeft. Voor de meeste mensen drukt het woord „geloven” onzekerheid uit. Maar echt geloven in God is juist de zekerheid van de dingen die men hoopt en het bewijs van de dingen die men niet ziet (Hebr. 11:1). Zulk vast vertrouwen in Christus, zonder Hem gezien te hebben, verandert volkomen je leven.

Als je eenmaal je leven aan Jezus gegeven hebt, dan behoef je dat niet dagelijks te herhalen. Als je twijfelt of Jezus wel echt in je hart is gekomen, dan belemmert dat het doorbreken van het nieuwe leven. (vgl. Jac. 1:6-8). Je hoeft niet te twifelen of God

zelfs de slechtste zondaar aan wil nemen. Daarvoor is Jezus juist gestorven. Men mag kinderlijk geloven in Zijn genade en beloften. Door het geloof weet u zeker een kind van God te zijn.

Er is nog een andere oorzaak waardoor men zeker weet een kind van God te zijn. Bij de wedergeboorte komt de Heilige Geest in je leven. De Geest spreekt met zachte innerlijke stem en geeft je de rust en zekerheid dat je een kind van God bent. Dat is geen inbeelding, maar de Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn (Rom. 8:16). Al ken je de bijbel nog niet, kan je niet uitleggen wat er met je gebeurd is en heb je nog niet veel in daden kunnen omzetten, toch heb je vrede en rust gevonden door de Heilige Geest.

Kenmerken van het nieuwe leven

Er zijn verschillende kenmerken bij de pasbekeerde te vinden. Het herkennen van één of meer van deze kenmerken is een bemoediging en versterkt de geloofs zekerheid.

Het is een geweldige ervaring om te beleven, dat het Woord van God voor je begint te leven.

Bijbelgedeelten, die je voorheen misschien weinig zeiden, ga je veel beter begrijpen en de prediking dringt veel meer tot je door. Het kan soms lijken of keer op keer de boodschap speciaal alleen voor jou is. Dit komt, omdat bij de bekering je de schellen van de ogen vallen, de bedekking die er bij het lezen van Gods Woord is, wordt weggenomen (2 Cor. 3:14-16). Niet dat je nu meteen alles begrijpt, want daar is tijd, studie en geestelijke groei voor nodig. Maar het Woord gaat voor je leven, de Heilige Geest helpt je het te begrijpen (Joh. 16:14-16, 1 Joh. 2:20, 27).

Bij de wedergeboorte veranderen je smaak en waardering voor bepaalde dingen. De sfeer, waarin je je voorheen thuisvoelde, spreekt je niet meer aan. Je zoekt andere vormen van vermaak. Je keuze voor muziek, films, vrienden e.d. verandert. Het kwetst je als in je nabijheid de Naam van de Heer wordt misbruikt of ongepaste moppen worden verteld. Voor mensen met een strenge godsdienstige achtergrond brengt de verandering mee, dat je loskomt van wettisch denken en oordelen, van nutteloze verstandelijke discussies en van lege ritueel of mystiek. De bekering van Paulus is hier een goed voorbeeld van (Fil. 3:4-11). Dit komt, omdat je een nieuwe gezindheid hebt gekregen, de gezindheid van de Geest (Rom. 8:5). Ook ga je andere gelovigen met nieuwe ogen bezien. Mensen, waar je van nature niet mee om zou gaan, leer je waarderen en liefhebben. Je gaat ze zien zoals God ze ziet. (1 Joh. 3:14, 5:1).

Wat ook bij de bekering gebeurt, is dat er een eerste grote overwinning wordt behaald op bepaalde

slechte gewoonten en zonden waar je voorheen niet mee kon breken. Voor de een is het b.v. drank of het roken, voor de ander zijn het b.v. driftbuien of andere nare karaktertrekken.

Deze eerste overwinning geeft God vaak boven verwachting, als verrassing en geloofsbemoediging. Men kan het vergelijken met de eerste grote overwinning van het volk van Israël, toen het 't Beloofde Land binnentrok. God liet de muren van Jericho omvallen, er kwam geen menshand aan te pas. Ze hoefden er alleen maar in het geloof omheen te trekken en het in bezit te nemen. De eerste overwinning is echter bij lange na niet bedoeld als de enige. God wil je voeren van overwinning tot overwinning. Er gaat de ene keer wel meer strijd aan vooraf dan de andere keer. Maar die eerste overwinning geeft je vertrouwen en zekerheid om moedig verder te gaan met de Heer. Overwinnen op zonden en ontmoedigende omstandigheden hoort bij een kind van God (Rom. 8:37, Fil. 4:13, 1 Joh. 2:13, 5:4-5).

Het meest hartverwarmende kenmerk is de eerste liefde voor de dingen van de Heer (Openb. 2:4). Je wilt iedereen wel vertellen wat de Heer voor je heeft gedaan, je hebt iets gevonden waarin je anderen graag wilt laten delen. Je wilt iedereen wel bekeren. Als mensen je uitlokken om over het geloof te discussiëren, dan ga je er gretig op in. Je bent vastberaden om het anders en beter te doen dan gelovigen die je lauw toeschijnen. Sommigen worden door dit eerste enthousiasme aangestoken. Anderen nemen afstand van je. In je eerste liefde doe je de dingen wel eens wat ondoordacht en overdreven. Je merkt al gauw, dat niet iedereen op je getuigenis zit te wachten.

Het is een normale en kenmerkende periode voor iemand die pas wederomgeboren is. Het is een fase, die je niet moet overslaan. Na verloop van tijd word je taktischer; voorzichtig als een slang en argeloos als een duif (Mat. 10:16). De eerste liefde moet echter blijven. Getuigen hoort bij een kind van God.

P. de Cock

GESPREKSVRAGEN

Lees Johannes 3

1. Waarom is wedergeboorte noodzakelijk?
2. Wat wordt bedoeld met „wedergeboorte“?
3. Wat is het verschil tussen de natuurlijke en de geestelijke geboorte?
4. Hoe wordt men behouden en wederomgeboren?
5. Bent u zelf wederomgeboren?
Vertel hoe dat bij u in zijn werk is gegaan.
6. Wat leert u uit de vergelijking van de wedergeboorte met het waaien van de wind?
7. Hoe merkt u de gevolgen van de wedergeboorte in uw leven?

De Heilige Geest

en ons getuigenis

De Heilige Geest

Gods belangrijkste doel van een Pinkster-ervaring is: kracht uit te delen aan de gelovigen om tegen anderen te getuigen van Jezus Christus.

Het woord „getuigen” betekent letterlijk „het vermogen om door te geven wat men gezien, gehoord of ervaren heeft”.

Het eerste wat de Heilige Geest doet is: Jezus Christus tot een werkelijkheid voor ons maken. Daarna bekwaamt Hij ons om van deze levende Heer te getuigen, door Zijn leven te tonen aan anderen dóór het onze heen, in gedachten, woorden en daden. De vruchten en gaven van de Heilige Geest zijn de middelen, waardoor anderen Christus in ons zien en horen.

Hierdoor zal het ons al spoedig duidelijk worden, dat „getuigen” veel meer inhoudt dan een traktaat uitreiken of iemand uit te nodigen mee naar kerk of samenkomst te gaan, ofschoon dit er in bepaalde gevallen wél bij inbegrepen kan zijn.

Getuigen is LEVEN! Het is niet de vraag of we getuigen zijn of niet, maar wát we getuigen en hoe doeltreffend dat getuigenis is. De Heilige Geest verlangt, dat we ononderbroken getuigen van Jezus Christus zijn! Dit moet voor ons even werkelijk en normaal zijn als de dagelijkse voortgang van ons natuurlijke leven. Hóe, wáár en wannéér iemand ons ontmoet, men moet te allen tijde Jezus Christus in ons ontmoeten.

De door God gestelde regels voor dit getuigen zijn zeer eenvoudig: Leef Christus uit en heb liefde voor uw medemensen! De wijze waarop deze liefde openbaart is in zachtmoedigheid en geduld, of in een directe, positieve uitnodiging om tot Christus te komen en in kracht.

Soms werkt de Heilige Geest als een machtige stormwind en dan weer is Hij zo teer als een rondcirkelende duif, die naar een plek speurt om op te dalen. Was dit ook niet zo met Jezus, toen Hij op aarde wandelde? In tedere liefde verzamelde Hij de kleine kinderen om Zich heen, maar in grote kracht en autoriteit beval Hij de satan gebonden los te laten.

Werd er wel ooit een groter voorrecht aan mensen geschonken, dan deel te mogen hebben aan het werk en de gaven van Gods Zoon en Gods Geest?

Iedere dag opnieuw mogen we ons Hem ter beschikking stellen en vragen of Hij iemand op onze weg wil brengen met een verlangend, door Gods Geest voorbereid hart. O, dat wij toch de juiste mate van gevoeligheid en bekwaamheid mogen bezitten om de kansen, die op onze weg komen, te zien en te benutten! En **komen** zullen ze, want God wil onze levens zo vormen en leiden, dat we anderen tot zegen zijn, als we Hem daar vertrouwend om bidden.

Wél vraagt dit een voortdurende waakzaamheid, want God geeft dikwijls kansen als we daar geheel niet op bedacht zijn.

Hoe vaak gebeurde het niet, dat we – op het meest onverwachte moment – Gods Woord aan iemand mochten doorgeven. Het leven van een overgegeven kind van God is een groot avontuur vol verrassingen! Als wij Hem vragen Zijn belofte van een met de Geest vervuld leven aan ons wáár te maken, zal **hij dat doen!** Op vreemde plaatsen en op voor ons vreemde tijden zullen we met vreemde mensen in contact gebracht worden. Ons leven zal geen „ledigheid” kennen.

De vervulling met de Heilige Geest is een afdoend geneesmiddel tegen verveling en lusteloosheid. Het leven is na deze ervaring nooit meer hetzelfde als daarvóór.

Hoe heerlijk is het besef ingeschakeld te zijn in Gods verlossingsplan!

Laten we echter steeds bedenken, dat niet wij het zijn, die een ziel tot Christus kunnen leiden, maar dat dit het werk van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest is, door ons.

Ons aandeel is slechts de door Gods Geest aangeraakte harten, in Zijn kracht het Woord des levens te mogen voorhouden. Iets anders hebben we niet te doen.

God zal Zijn Woord bevestigen aan elk hart, dat gehoorzaam en gelovig op Zijn boodschap ingaat en Zijn vrede daarin doen dalen. Geloof en ervaring gaan hand in hand in het Koninkrijk Gods. Gods Geest bedient Zich altijd van Gods Woord om Gods Zoon te verheerlijken.

Dat wil Hij door **uw en mijn** leven doen en **dat leven** is ons **getuigenis**.

Vervuld zijn met de Heilige Geest betekent: kracht bezitten om een levende getuige te zijn!

J. Sigmond

Heer, zend het vuur!

VUUR

Het is het vuur van de Geest dat het doet! Vanaf dat de Here was gestorven en opgestaan tot het pinksterfeest gingen vijftig dagen voorbij zonder dat de Schrift vermeldt dat er één persoon tot bekering kwam. Toch was alles volbracht en het evangelie compleet. Maar op de dag dat de Heilige Geest werd uitgestort bekeerden zich drieduizend mensen! De doop in Geest en vuur is het wat christenen in vlam zet en mensen tot Jezus trekt.

Wesley, Whitfield en generaal Booth deden wonderen vanwege de vlam die in hen door Heilige Geest ontstoken was. Mannen vol vuur zijn onoverwinnelijk.

De hel beeft voor Gods vuur.

Zonde, wereldgeïvormigheid, ongeloof zijn tegen alles bestand, behalve tegen het vuur van de Heilige Geest. De Kerk is waardeloos zonder dat.

Hoe we het goddelijk vuur ontvangen kunnen, waar we het kunnen vinden, wat we moeten doen om het te verkrijgen, dat zijn de urgentste vragen van onze tijd. Eén ding weten we: we krijgen het alleen daar waar de Geest is; Hij is de vurige Fakkels, de brandende Lamp voor Gods troon. De Here alleen zendt het vuur, het is Zijn Pinkstergave.

Samuel Chadwick

MAAR HET BRENGT TWEEDRACHT

Jezus zei: „Ik ben gekomen om een vuur te ontsteken op de aarde; wat wilde Ik liever dan dat het alreeds brandde. Maar Ik moet tevoren met een doop gedoopt worden; en hoe bang ben Ik, totdat hij volbracht zij! Meent gij dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde? Ik zeg u: Neen, maar tweedracht” (Luc. 12: 49-51 Lutherse vertaling).

Op de pinksterdag viel het goddelijke vuur uit de hemel op de honderdtwintig te Jeruzalem. Het was het vuur van de Heilige Geest, de kracht uit de hoge, het leven van Jezus zelf. Het veranderde op slag het

gedepriimeerde hoopje discipelen in vurige getuigen van Jezus. Daardoor ontstond een beweging onder de Joden en velen lieten zich door de krachtwerkingen van God tot het geloof in Christus brengen. Het vuur was gevallen! Jezus had het nu op de aarde kunnen ontsteken, zoals Hij begeerd had.

Maar toen ontstond ook de tweedracht, waarover Hij in verband met dit vuur gesproken had. Het goddelijke vuur veroorzaakte verdeeldheid onder de Joden: de ene groep raakte geheel buiten zichzelf, de andere groep begon te spotten. (Hand. 2 : 12 en 13).

(Hand. 2 : 12 en 13).

En het duurde niet lang meer of de godsdienstige leiders van het volk aageerden woedend tegen de dragers van het goddelijk vuur. De volgelingen van Jezus werden vervolgd, verdreven en gedood.

Overal golden ze voor onruststokers, sektaïers en dwaalleraren

— zowel bij de Joden als bij de heidenen. Het vuur dat in hun harten brandde maakte hen tot vijanden van iedereen.

Maar aan de andere kant kwamen ook menigten Joden en heidenen tot geloof in de Zoon van God, want er geschiedden wonderen en tekenen door de kracht van de Heilige Geest.

Ludwig Eisenlöffel

TONGEN: SYMBOOL VAN CHRISTUS' GEMEENTE OP AARDE

Het pinkstervuur was niet maar een willekeurige vlam; het was niet als het olielampje van Abraham of de vuurzuil in de woestijn, ook niet als de gloeiende kool van Jesaja of het flikkerende vuur van Ezechiël; het waren t o n g e n, ja, tongen als van vuur die zich verdeelden. Op ieders hoofd brandde een vlammetje. Hier is het symbool van de Nieuwe Bedeling. De Gemeente van Jezus Christus moest worden tot vurige tongen! Gezegend het ogenblik dat de hemelse Doper die neerzandt in deze koude wereld!

William Arthur

ELEKTRIFICEREND

De pinkstertongen als van vuur suggereren niet zozeer vertering en verbranding als wel de energieverwerkende lading als van de elektriciteit. Het is een alles overwinnende kracht, die versterkt en verlicht, alles mooi maakt en goddelijke wonderen werkt.

Dr. Farr

EEN BOVENNATUURLIJKE TAAK

Wij 20e eeuwse pinkstergelovigen zullen de geestelijke dynamiet die op het volhardende gebed zal volgen, niet mogen verliezen. Wij zullen met de zalving van de Geest ons getuigenis moeten geven.

Wij hebben een bovennatuurlijke taak te volbrengen en we hebben daarvoor een bovennatuurlijke kracht nodig. De bron van deze kracht is dezelfde gebleven. Zonder de komst van de Heilige Geest op de Pinksterdag zou het getuigenis van de eerste discipelen krachteloos zijn geweest. Hun enthousiasme zou spoedig geblust zijn en zij zouden volledig geëlimineerd zijn geworden door de gecombineerde tegenmachtes van de satanische wereld en een onverkillige mensheid.

C. W. H. Scott

STRIJD TUSSEN LEGE VORM EN LEVENDE KRACHT

De geschiedenis laat zien dat iedere echte beweging van de Geest eerst vervolgd wordt omdat ze ogenschijnlijk een valse geest heeft. In werkelijkheid is het echter het Woord Gods dat door deze beweging brandend en scherp snijdt, zodat de vader tegen de zoon en de zoon tegen de vader in opstand komt. Het is de oude verdeeldheid tussen krachteloos geloof en brandende ijver voor Jezus, de strijd tussen de lege vorm en de levende kracht van God.

L. Eisenlöffel

MIJN PERSOONLIJK PINKSTEREN

Dit jaar vier ik de zestigste verjaardag van mijn doop in de Geest. Soms was er een diep verlangen geweest naar méér van God. Maar ik scheen het antwoord op dit verlangen niet te kunnen vinden. Toen bereikte in 1909 het nieuws over de wonderbare uitstorting van de Geest in een voorstad van Los Angeles ook ons. Wij vernamen hoe delen van Scandinavië door God gezegend worden en tenslotte bereikte die zegen ook Engeland. Deze uitstortingen van de Geest gingen gepaard met lofprijzen in een onbekende taal.

Ik had tijdens de opwekking in Wales, in 1906, in tongen horen spreken, maar ik had er niets van begrepen en het had ook geen diepe indruk op mij gemaakt. Nu echter begon een groep christenen onder ons zorgvuldig navraag te doen naar deze dingen, terwijl zij in Gods Woord de werkingen van Gods Geest nagingen. Ongeveer een jaar lang onderzochten wij de Schriften hierop. Toen ik vernam dat er twaalf mijl van ons vandaan een groep gelovigen zou zijn die God prezen in tongen en profeteerden, besloot ik er

heen te gaan. Deze mensen zongen en baden alsof ze het werkelijk meenden (niet zo formeel als wij het gewend waren). Nog nooit had ik zo'n lofprijs, zo'n betoon van liefde en aanbidding van de Here Jezus meegemaakt. En werkelijk, de tongen waren hoofdzakelijk een uitdrukking van hun overvloeiende aanbidding. Het leek wel of de tongen een vanzelfsprekende uitlaat waren van hun lofprijs en dankbaarheid, die boven hun uitdrukkingsvermogen uitgingen (1 Cor. 14 : 2; Rom. 8 : 26). Maar ik merkte ook op dat wanneer iemand in het gebed voorging, of als hij predikte, hij niet in tongen sprak (1 Cor. 14 : 19).

In het voorjaar van 1911 bad ik samen met anderen in een gebedskamer. Ik was zo vervuld van dank en lof dat — alsof het de gewoonste zaak van de wereld was — ik die liefde en aanbidding uitdrukte in een taal, die ik nooit geleerd had. Het ging nog gemakkelijker dan het spreken in mijn eigen taal!

Van die dag af heb ik nooit de minste twijfel meer gehad dat de Trooster was gekomen om te blijven (Joh. 14 : 16). Hij was voordien altijd bij mij geweest, maar nu was Hij b i n n e n i n m i j (Joh. 14 : 17).

W. F. P. Burton, zendeling en mede-oprichter van de Congo Evangelische zending. Hij schreef dit kort voor zijn overlijden op 84-jarige leeftijd, 23 jan. '71.

**Heer,
zend het
vuur...**

Zend U het vuur, Heer... het vuur van Uw Geest. Zoals U dat zond aan Uw volgelingen op de pinksterdag in Jeruzalem, waardoor zij die wondere kracht van U ontvingen en Uw naam groot gemaakt werd. Zend U het vuur, Heer, zoals U dat gaf in de loop der eeuwen aan mensen die in moeilijke tijden de moed dreigden te verliezen. Uw vuur, Heer, hebben wij juist nu zo nodig. Wilt U Uw Geest uitstorten op onze jeugd, schenk hen Uw kracht, schenk ons in deze laatste dagen Uw vuur, Heer! Want... Gij zijt dezelfde, toen en nu! Verheerlijk Uw naam door onze zwakheid heen! Dank U, Heer, voor de eerste tekenen van de uitstorting van Uw Geest. Verheerlijk Uw naam in de wereld, in Nederland, in mijn leven! Amen.

Mensen zoals wij

Jeremia (XXXII)

Hoofdstuk 29: 20-32

Het kwaad loont zijn meester. Dat weten we allemaal. Niet dat iedereen dat altijd duidelijk voor ogen staat. Het boek Prediker zegt terecht: „Omdat het vonnis over de boze daad niet aanstands voltrokken wordt, daarom is het hart der menskinderen in hen begerig om kwaad te doen”.

Overspel

Misschien was dat de reden dat Achab en Zedekia, Joodse ballingen in Babel, onverstoord doorgingen met hun goddeloze handelwijze. Door hun valse profeteren brachten ze het volk van God in verwarring. Door hun zedeloos leven brachten ze de naam van God in diskrediet, niet alleen bij hun volksgenoten, maar ook bij de heidenen rondom hen. God is genadig. God waarschuwt de zondaar voor het lot dat hem wacht als hij in zijn zonde volhardt. In dit geval gebruikte hij Jeremia. Hij moet vertellen wat een gruwelijk einde hen wacht, ze zullen op een vreselijke manier worden gemarteld: „Op het vuur geroosterd worden”. (2). Als ze die waarschuwing ter harte hadden genomen, als ze zich hadden bekeerd, dan zou God hun ongetwijfeld genadig geweest zijn. Maar ze sloegen deze waarschuwing in de wind. Hij kwam immers uit de mond, in dit geval dan uit de pen, van Jeremia. En dit was de man wiens woorden ze met hun valse profetieën voortdurend hadden bestreden. Wat zij en ook vele anderen met hen zich niet reali-

seerden was, dat God van al onze daden, woorden en zelfs gedachten op de hoogte is. Omdat zij de echtgenoten van de vrouwen met wie zij overspel bedreven wel om de tuin konden leiden, dachten ze misschien, dat ze dit de Here ook konden doen. Maar Jeremia zegt hun, en met hen aan alle schepselen van alle tijden, namens God: „Ja, Ik weet het wel en ben er getuige van”. (3).

„Waanzinnig”

Wie kaatst moet de bal verwachten. In dit geval werd de bal teruggekaatst door Semaja. Die vond het vreselijk dat Jeremia een brief had durven schrijven aan de ballingen in Babel, dat de ballingschap zeventig jaar zou duren en er dus geen kans was op spoedige terugkeer naar Juda. Dat was precies het tegenovergestelde van wat hij en zijn collega's hadden geprofeteerd. Zoals zo vaak gebeurt, toen net zo goed als nu, als men zijn tegenstander niet met argumenten tot zwijgen kan brengen, dan zoekt men zijn toevlucht tot geweld. Vandaar dat Semaja een brief schrijft naar de priesters in Jeruzalem. Zij dienen volgens hem maatregelen te nemen tegen Jeremia. Zij hebben immers tot taak „ieder die waanzinnig is en zich als profeet voordoet in blok en halsijzer te zetten”. (4). De man die het woord des Heren profeteert wordt door zijn tegenstanders waanzinnig genoemd! Dat komt trouwens meer voor. De profeet des Heren die

Jehu tot koning zalfde werd door Jehu's kollega's aangeduid met „deze waanzinnige”. Toen Paulus het over de opstanding der doden had, meende stadhouder Festus te moeten constateren dat hij wartaal sprak (6). Ook in onze dagen wordt aan de verstandelijke vermogens getwijfeld van hen die het evangelie serieus nemen. Er is niets nieuws onder de zon.

Gods oogappel

Maar er gebeurde iets waarop Semaja niet had gerekend. De priester Zefanja, aan wie hij zijn brief had geadresseerd, las deze aan Jeremia voor. We weten niet of Jeremia gegriefd is door deze brief. Maar de Here is er wel door gegriefd. „Wie Gods volk aanraakt, raakt zijn oogappel aan”. (7). En God waarschuwt: „Raakt mijn gezalfde niet aan en doet mijn profeten geen kwaad”. (8). Wie Gods volk vervolgt, vervolgt God zelf (4).

Als men op grond van bovenstaande bijbelplaatsen niet wist hoe God voor zijn volk opkomt en zich met hen vereenzelvigd, zou men kunnen denken dat de profetie die Jeremia over Semaja uitspreekt een soort wraak is. Menselijkerwijs zou dit heel goed mogelijk zijn. Zulke dingen komen voor, ook in onze dagen, helaas. Dat namelijk de ene broeder tegen de ander een grief heeft en zich wreekt door middel van een negatieve profetie. Zoiets is een zeer ernstige zaak, die tot elke prijs moet worden vermeden. Niet onze emoties, maar de Geest van God is de ware bron van de profetie.

Er zullen goede dagen voor Israël aanbreken. Jeremia heeft er in zijn profetische brief over gesproken. Semaja was hier tegenin gegaan en had Jeremia waanzinnig verklaard. Daarmee had hij zichzelf en zijn nakomelingen buitengesloten van de genade die God zijn Volk zou bewijzen.

Veracht de profetieën niet

Velen in onze dagen halen hun schouders op over de bijbelse profetieën. Ze vinden het niet de moeite waard Daniël, Openbaring en de andere profetische gedeelten van de bijbel te bestuderen. Door deze houding doen ze zichzelf ernstig tekort. De profetische boeken van de bijbel zijn niet een waardeloos aanhangsel, maar het woord van God, evengoed als de andere bijbelboeken. In deze zaak dienen wij het voorbeeld van Daniël te volgen. In Babel had hij de geschriften van de profeet Jeremia bestudeerd en daaruit gekonkludeerd dat in zijn dagen de zeventig jaar om waren. Hij had hier niet achteloos overheen gelezen, integendeel, hij maakte er een ernstige gebedszaak van. (10). Laten wij dit goede voorbeeld volgen en ons verheugen in de hoopvolle toekomst die God zijn volk zal schenken.

(1) Pred. 8:11; (2) vers 22; (3) vers 23; (4) vers 26; (5) 2 Kon. 9:11; (6) Hand. 26:23; (7) Zach. 2:8 (8) Ps. 105:15; (9) Hand. 9:4,5; (10) Dan. 9:2 e.v.

v. d. Molen

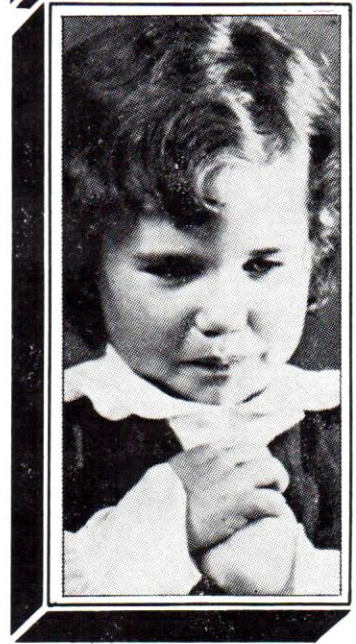
Kind — leuk of

eren razernij?

TRAINEN HOUDT MEER IN DAN ONDERWIJZEN. GOD BELOOFT IN SPR. 22:6: „OEFEN DE KNAAP VOLGENS DE EIS VAN ZIJN WEG, OOK WANNEER HIJ OUD GEWORDEN IS, ZAL HIJ DAARVAN NIET AFWIJKEN”. ER IS VERSCHIL TUSSEN TRAINEN EN LEREN. VELEN VAN ONS LEREN KINDEREN HOE ZE MOETEN HANDELEN EN NEGEREN HET FEIT OF VERGETEN DAT ZE DE KINDEREN OOK MOETEN TRAINEN IN HET HANDELEN. EEN KIND KAN ZO GETRAIND WORDEN, DAT HET IN VOLLE GEHOORZAAMHEID EN VERTROUWEN AAN DE OUDERS GEHOOR GEEFT. HET WOORDENBOEK VERTAALT HET WOORD TRAINEN ALS VOLGT: „OPLEIDEN, OEFENEN, KARAKTERVORMING, INSTRUEREN D.M.V. OEFENING, LEREN GEHOORZAMEN AAN ORDERS, IN DE JUISTE RICHTING WIJZEN, VOORBEREIDEN OP EEN WEDSTRIJD”. DIT IS WAT GOD WIL DAT WIJ AAN ONZE KINDEREN LEREN.

Ieder van ons traint zijn kind op een bepaalde manier. Bewust of onbewust. Als we ons kind gevraagd hebben om iets te doen, dan trainen we het te wachten met gehoorzamen totdat we het 2 keer hebben gezegd, of we trainen het te wachten met gehoorzamen totdat we onze stem hebben verheven, of wij trainen het te wachten totdat we hem gedreigd hebben voordat het gehoorzaamt. We kunnen het trainen om onmiddellijk te gehoorzamen als we het gezegd hebben op een normale conversatietoon. De sleutel ligt in het trainen. Het kind dat alleen de weg is geleerd die het moet gaan, kan naar andere stemmen luiste-

ren en van de weg afraken. Maar de belofte voor de ouders die hun kind trainen luidt: „**Ook wanneer hij oud geworden is zal hij daarvan niet afwijken**”. Hier volgen twee voorbeelden uit de Schrift: In het ene is het kind getraind in de weg die het moet gaan en in het andere voorbeeld worden twee broers aangehaald, die wel de weg leerden die zij moesten gaan, maar daarin niet getraind waren. In 1 Sam. 1:11 vraagt Hanna de Here om een Zoon. Ze bad: „Geef mij een zoon Here en ik zal hem teruggeven aan U”. Ze zei niet: „Heer als U mij een zoon geeft dan zal ik mijn best doen hem zo te onderwijzen (op te voeden) dat hij U dient en als hij

bereid is en geen bezwaar heeft dan zal ik hem naar de tempel brengen om U te dienen. Neen, ze twijfelde er nooit aan dat Samuel iets anders zou doen dan wat zij voor hem had uitgekozen. In 1 Sam. 1:27, 28 staat: „Om deze jongen heb ik gebeden, en de Here heeft mij gegeven, wat ik van Hem gebeden heb. Daarom sta ik hem aan de Here af; zolang als hij leeft, zij hij aan de Here afgestaan”. Samuel ging inderdaad naar de tempel en was een bereidwillige dienaar van de priester Eli. Dat Samuel getraind was te gehoorzamen blijkt uit 1 Sam. 3, waar hij als kleine jongen 3 keer uit bed komt en naar Eli

rent om hem te vragen wat hij wil. En hij diende God zolang hij leefde.

Een groot contrast met Samuel vormen de twee zonen van Eli, de priester. In 1 Sam. 2:12 staat: „De zonen van Eli nu waren nietswaardige lieden, zij rekenden niet met de Here”. De Schrift vertelt verder hoe ongehoorzaam en immoreel de zonen van Eli waren. Eli wist wat zijn zoons deden, en ongetwijfeld leerde hij hun wat goed was. In 1 Sam. 2:23, 24 geeft hij hun een uitbrander: „Waarom doet gij dergelijke dingen dat ik het gehele volk over die wandaden van u hoor spreken? Dat gaat niet mijn zonen. Het is geen goed gerucht dat ik hoor: zij brengen het volk des Heren tot overtreding”.

Maar dit is niet trainen. Eli vergat om zijn zoons te trainen. „Maar zij luisterden niet naar hun vader”. En de Here liet het niet meer toe dat uit het geslacht van Eli nog priesters voortkwamen. 1 Sam. 3:13: „Want Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik voor altijd gericht zal oefenen om de ongerechtigheid, waarvan hij geweten heeft, immers zijn zonen brachten een vloek over zich en hij heeft hen niet eens berispt”. En in 1 Sam. 2:29 staat: „Waarom veracht gij Mijn slachtoffer en Mijn spijsoffer, die Ik in Mijn woning voorgeschreven heb? Eert gij uw zonen boven Mij en doet u tegoed aan het beste deel van elk spijsoffer van Mijn volk Israël”.

Eli hield van de Heer, hij was oprecht, hij bekleedde het priesterlijke ambt, maar hij trainde zijn zoons niet om te gehoorzamen.

HOE?

De strijd met onszelf om het op Gods manier te doen.

Maar HOE kunnen we trainen? God heeft ons in Zijn Woord het antwoord gegeven. Spr. 22:15 zegt: „Is dwaasheid vastgehecht in het hart van een knaap, de tuchtroede zal haar vandaar ver-

drijven”. Maar Heer ... U bedoelt toch zeker niet dat ik een roede, een stok voor mijn kind moet gebruiken! Mijn eerste gedachte is: Moet ik me als een politie-agent gedragen om te zorgen dat hij zich netjes en goed gedraagt? Ik houd te veel van hem om hem pijn te doen. Spr. 13:24: „Wie zijn roede spaart, haat zijn zoon; maar wie hem liefheeft, tuchtigt hem reeds vroeg”. Maar ik argumenteer: er zijn andere manieren om discipline bij te brengen? Woorden kunnen fungeren als roeden. Spr. 23:13, 14: „Onthoud de tucht niet aan de knaap; slaat gij hem met de stok, hij sterft er niet van; gij slaat hem wel met de stok, maar redt zijn leven van het dodenrijk”. Maar ik wil hem laten opgroeien zonder remmingen. Spr. 29:15 „Roede en bestraffing geven wijsheid, maar een aan zichzelf overgelaten knaap maakt zijn moeder te schande”. Ik heb de neiging om te zeggen: „Hij is nog zo klein, deze kleine overtredingen zijn toch niet zo erg? Ik zal wachten tot hij wat groter is, dan kan ik met hem praten en begrijpt hij meer. Spr. 19:18: „Kastijd uw zoon, wanneer er nog hoop is, maar laat u niet verleiden hem te doden”. Dan ben ik weer bang wanneer ik hem meer discipline bijbreng, hij alleen maar ongehoorzamer wordt. Spr. 29:17: „Tuchtig uw zoon, en hij zal u rust bereiden en u vreugde verschaffen”. Ik heb mezelf moeten afvragen: geloof ik dat de Heer bedoelt wat Hij in deze verzen zegt, dat wanneer ik van mijn kinderen houd en God wil gehoorzamen, ik een stok moet gebruiken om hun lichamelijk te bestraffen? In de Schrift betekent het woord stok: „tak, twijg van een boom”. Wanneer ik in geloof Zijn Woord gehoorzaam, zal Hij Zijn belofte aangaande kindertaining vervullen. Mijn gehoorzaamheid aan God om mijn kind te trainen houd in dat iedere keer ik het vraag iets te doen, wat het ook is, ik er op moet toezien dat het gehoorzaamt. Als ik iets op normale toon gezegd heb en het niet meteen gehoorzaamt,

dan moet ik de „stok” pakken en het zo straffen dat het genoeg pijn doet, zodat hij niet wil dat het herhaald wordt. Juist mijn liefde voor hem eist dit.

LIEFDE ZAL DE PRIJS BETALEN

Een zelfzuchtige liefde vraagt een gemakkelijker manier. Ik kan zelfzuchtig sentiment voor mijn kind voelen en mijzelf de pijn besparen om hen te zien lijden of teleurstellingen te krijgen en hen daardoor onvoorbereid voor het natuurlijke lijden de wereld inzenden. Maar een zichzelf gevende liefde beseft dat er gehoorzaamheid moet zijn en dat dit pijn kost. God toont Zijn speciale liefde aan Zijn zonen die Hij traint door lijden. Hebr. 12:6, 7: „Want wie Hij liefheeft tuchtigt de Here en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt”. Als tuchtiging hebt gij dit te verdragen: God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon die door Zijn vader niet getuchtigd wordt? In dit gedeelte benadrukt Hij het nog sterker door te zeggen als God ons niet tuchtigt dan zijn wij bastaards en geen zonen. De pijn die een stok veroorzaakt aan het lichaam, bevrijdt het karakter van de pijn die het zal krijgen als het later zelfzuchtig is. Spr. 20:30: „Bloedige striemen zuiveren het kwaad uit en slagen reinigen de schuilhoeken van het hart. Ook in Ps. 119:75, en vers 71,67. Het kind dat nooit geleerd is ondergeschikt te zijn aan de wil van een ander, zal later als hij ouder is, bestraffing nodig hebben, als hij ooit in Christus wil groeien. God zal in Zijn genade het kind straffen, maar zal dit niet moeilijk zijn, na jaren van eigen wil doen? Zal dit niet met lijden gepaard gaan? Klaagl. 3:27: „Goed is het voor een man dat hij zijn juk in zijn jeugd draagt”. Een stok voor mijn kind te gebruiken is onaangenaam, maar na deze corrige-

rende handeling, kan ik mijn kind op schoot nemen en hem troosten, hem zeggen dat ik van hem houd, maar dat hij moet gehoorzamen. Doet de Heer dat ook niet met ons? Wie van ons is nooit eens streng door de Heer gestraft, en leerde daarna zijn grote troost kennen? Hosea 6:1: „Want Hij heeft verscheurd en zal ons helen, Hij heeft geslagen en zal ons verbinden”.

EEN STOK VAN LIEFDE BEVRIJDT ONS VAN VIJANDIGHEID

Dit is de zegen van de stok. Als het is gebruikt, wanneer we hebben bestraft, dan kunnen we het incident geheel vergeten en de band tussen ouders en kind is hersteld. Maar als we blijven mopperen en schelden, is het nodig om ons steeds vijandig tegen het kind te blijven opstellen omdat het niet op zijn fouten is gewezen. Als de stok constant wordt gebruikt, zelfs bij kleine misdragingen, dan wordt het nooit geassocieerd met boosheid, onaangenaamheid of verwerping, omdat de ander nooit tot dat punt is gedreven. Welke omstandigheid of overtreding ook, de corrigerende handeling is altijd hetzelfde omdat het verkeerd doen altijd een daad van ongehoorzaamheid is. Dit is de „stok van correctie die hoop brengt”. Niet een van wraak en veroordeling. De kinderen begrijpen snel dat de stok verbonden is met onze liefde en zij ondergaan het als een „stok van training” niet als een stok van bestraffing.

IS IEDER KIND ANDERS?

Een commentaar dat we dikwijls horen, luidt: „Maar ieder kind is anders en behoort anders te worden behandeld”. We zijn het er

mee eens, dat ieder kind anders is. Onze vier kinderen hebben zo een variëteit aan persoonlijkheid en temperament als u ooit maar in vier kinderen kunt vinden. Maar ze hebben allen één ding gemeenschappelijk: ze zijn allen geboren met een op zichzelf geconcentreerde natuur. Ieder van hen heeft de stok nodig om ze bereidwilligheid tot ondergeschiktheid bij te brengen. Nergens in de Schrift kwalificeert de Heer Zijn bevel op basis van persoonlijkheid. Zal deze training zijn geest breken? Neen. Alleen zijn zelfzuchtige wil. Die wil, die geheel op zichzelf is geconcentreerd. Dit is het gedeelte dat geloof vraagt. Wanneer ik de Heer in deze gehoorzaam, en ik op Hem vertrouw, zal Hij onze kinderen leren hun wil aan liefdevolle autoriteit te onderwerpen en toch nog hun persoonlijkheden ten volle te ontplooiën. Feitelijk is het de gedisciplineerde geest die vrij is om zich ten volle te ontplooiën, omdat het niet aan omstandigheden onderhevig is. Het is de gesnoeië rank die bloeit en vrucht draagt.

Inconsequent gebruik van de stok is straffen, niet trainen.

Het consequent zijn is erg belangrijk. Wat is er voor het kind meer frustrerend dan niet te weten wat het van ons verwachten kan? Het is onze inconsequentheid als ouders die kinderen ontmoedigt. De ene dag voelen we ons flink en zeggen „nee” tegen iets en de volgende dag voelen we ons onverschillig en overbezet en om onszelf het ongemak te besparen laten we hun toe door te gaan en letten niet op de „kleine” ongehoorzaamheden. Als we met de stok op deze manier omgaan, dan wordt het eerder afstraffing, dan training. Het is brute kracht een kind van onze stemming afhankelijk te maken. Ik geloof dat deze manier van handelen hun afkeer van autoriteit vergroot. Zij worden tot kwaadheid aangezet, worden ontmoedigt en rebels. „Col. 3:21, Vaders, prikkel uw kinderen niet, opdat ze niet moe-

deloos worden”. Wij als ouders moeten gehoorzaam en consequent zijn, elke keer dat we corrigeren en straffen. Maar dat vraagt ijver. Wij kunnen het daarom onmogelijk in eigen kracht doen of met een andere motivatie dan gehoorzaamheid aan Christus. De motivatie om aardige wel opgevoede kinderen te hebben zal ons niet verder brengen. Bijvoorbeeld op een dag kan ik heel actief zijn en niet zo veel te doen hebben. Ik heb juist mijn kind gevraagd „hier te komen”. Het is makkelijk om nu te stoppen met wat ik aan het doen ben zodat ik kan doen, wat nodig is om hem te trainen als hij niet zou gehoorzamen. De volgende dag echter, zit ik in een gemakkelijke stoel met de baby en heb juist mijn kind gevraagd „om hier te komen”. Als hij niet gehoorzaamt dan is de motivatie om opgevoede kinderen te hebben niet genoeg. Het is gemakkelijker om het op een iets scherper toon te zeggen. Maar..... ik heb het kind zo getraind dat het weet dat ik het de eerste keer niet echt meende. Nee, het vraagt de genade van de Heer om te zeggen: U hebt mij gezegd dat ik mijn kinderen behoor te trainen. Als ik blijf zitten dan ben ik U ongehoorzaam. Help mij alstublieft U te gehoorzamen en mijn kind te leren gehoorzamen. Dan geeft Hij u genade om uit de stoel op te staan, de baby neer te zetten, in geduld de stok te gebruiken om daarna het kind op mijn schoot te nemen en te vertroosten. „Maar wie zijn zoon lief heeft tuchtigt hem reeds vroeg”. Alleen Christus kan ons die ijver die we nodig hebben geven. Het vlees is incapabel om een geloofswerk te produceren.

Het is een daad van geloof.

Vele mensen hebben gezegd „Ik heb geprobeerd te slaan, maar het maakt de zaak alleen maar slechter. Het werkt niet”. Iets ondernemen met de voorberade gedachte „ik probeer te” zal niet werken. Het is Gods opdracht dat wij onze kinderen in liefde met de

stok trainen/straffen. Het is een geloofsdaad om in geloof uit te stappen in Zijn belofte en Zijn wil te vervullen, bekrachtigd door Zijn inwonende Leven in ons. Geloof zal niet opgeven, want haar basis is Christus en Zijn Woord, niet onszelf of enige principes. God maakte het ons duidelijk dat we Hem behoren te vertrouwen en te gehoorzamen. Veel goed bedoelende christenen (sommige van hen leiders) probeerden ons te ontmoedigen in het gebruik van de stok. Zij stelden dat er andere vormen van discipline waren, de Schrift diende niet letterlijk genomen te worden... woorden konden stokken zijn (wat kan er wreder zijn dan een kind met woorden te slaan). Zij verdedigen verstandelijke beredening en correctie. Het werd ons gezegd dat onze kinderen op zouden groeien met verscheidene psychologische problemen. Maar God gaf ons de genade in geloof te handelen en dat Zijn Woord de waarheid is. We kunnen zeggen: 2 Sam. 22:31, „Gods weg is vol-

maakt; des Heren Woord is zuiver”. „Hij is een schild voor allen die bij Hem schuilen”.

Hun trainen om Gods directe leiding te ontvangen.

Het ontdekken van het verstaan van Christus door Zijn Woord begint al erg vroeg. Ons familie „stille tijd” rondom de ontbijttafel wanneer vader uit de Bijbel leest en we dit samen bespreken als familie, is een bron van kracht en sterkte voor ons allen. Wanneer onze kinderen ouder worden is het steeds belangrijker dat ze hun leiding en hulp direct van de Heer ontvangen. Daarom hebben ze een speciale tijd van training nodig om zichzelf te leren voeden met het Woord Gods. Zij moeten leren het Woord van God te bestuderen, in hun eigen individuele stille tijd.

Een woord van bemoediging.

Er zullen tijden komen dat we ons totaal ontmoedigd voelen en verslagen door het gedrag van onze kinderen. Onze Here Jezus

Christus heeft Zijn eigen leven in ons beloofd, zodat we Zijn bevel kunnen uitvoeren. Wij kunnen het niet doen. Maar Christus in ons kan het! Hij heeft ons verteld wat Hij wil dat wij met onze kinderen doen. Hij heeft ons verteld hoe we het moeten doen. En in Zijn onmetelijke genade is Hij in onze levens binnen gekomen en zegt: „Ik zal het in jullie doen”. God ontmoet ons precies daar waar we ons bevinden. Als dit principe nieuw voor u is, en u heeft ongetrainde kinderen, weet dan dat God genadig is om te herstellen. Het is nog niet te laat! In Zijn kracht kunt u Hem gehoorzamen in wat Hij u heeft geopenbaard. Uw kinderen zullen snel leren dat, omdat u van hen houdt, u hen traint om te gehoorzamen. Als u een stap doet in het geloof, dan zult u zien dat God Zijn werk doet in u en in hen.

door Al en Pat Fabrizio

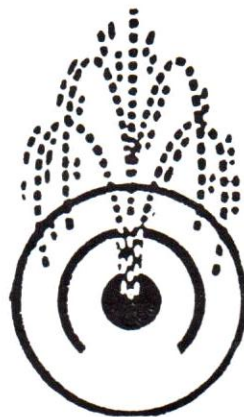
Ze hebben tegenwoordig geen belangstelling meer voor het Evangelie.

**O NEE?
HOE WEET U DAT?**

**Er zijn in onze tijd meer zoekers dan u denkt.
HELP HEN JEZUS TE VINDEN.**

Een eenvoudig blad als de

HEILSFONTEIN

kan daarbij goede diensten bewijzen. Neem wat mee van de boekentafel van de gemeente of bestel bij:

HEILSFONTEIN, Nachtegaalstraat 18, 8916 BA Leeuwarden, tel. 058 - 12 53 48.

Waarom moet „Vaderdag“ zo speciaal op de voorgrond treden? Waarom niet, als het door onderzinking en uit de Schriften duidelijk is, dat het lot van de familie bepaald wordt door de vader, het hoofd van de familie?

De Bijbel heeft heel wat te zeggen over vaders. De Schriften hebben heel veel meer over vaders dan over moeders. Feitelijk spreken ze over vaders verscheidene malen meer dan over de gezamenlijke moeders en schoonmoeders. Klaarblijkelijk zijn vaders in Gods oogpunt nogal belangrijk.

Wij zijn veel verschuldigd aan onze vleselijke vaders. Iemand heeft gezegd: „Een jongen houdt van zijn moeder, maar hij volgt zijn vader“. Dat geldt natuurlijk niet voor elk geval, maar het is waarschijnlijk juist in een overweldigende meerderheid van gevallen.

Een echte vader te zijn is een van 's levens grootste voorrechten, een van de ernstigste verantwoordelijkheden in het leven. De belangrijkheid daarvan kan niet overgevaardeerd worden. Het is een ons toevertrouwd pand, dat verankerd is tot in eeuwigheid.

God zegende Abraham, en overlaadde hem met de hoogste eerbewijzen, „omdat hij na hem zijn kinderen en zijn huishouden zou beheersen“.

In het Nieuwe Testament is het duidelijk vastgesteld, dat „de belofte is voor u en voor uw kinderen“.

Zoals Noach bevolen werd „een ark te bouwen om zijn huisgezin te redden“, zo is elke man beladen met de zware verantwoordelijkheid, om zijn huisgezing in de „ark“ te brengen, die in Christus is verschaft.

Dr. Tell Forest, een psychiater aan de Wiliam Anderson Stichting zei: „Als vaders geen leidende rol aannemen, worden jongens vaak overwonnen door vrouwelijkheid, en nemen dan een overdreven mannelijk gedrag aan, om dat te verbergen“.

Als vader geen verantwoordelijkheid en leiderschap op zich neemt, — als hij faalt om het hoogtepunt van mannelijkheid te

VADERS

welke wereld?

door Morris Chalfant

zijn, dan scheidt hij daardoor de moderne moeder, die verplicht is, alles op zich te nemen in het leven van hun zoons en dochters. Deze omkering van sex-rollen in het huisgezin scheidt veel van onze psychologische en sociologische problemen.

Iemand heeft gezegd: „Zelfs als een man een senator is, gouverneur, schooldirecteur, of industrieel, dan nog is zijn belangrijkste bijdrage aan zijn land: het ver-reikende, doch niet bezongen soort werk, dat hij doet als een vader“. Edgar A. Guest heeft ons enkele gedachten gegeven over wat hij beschouwt als zijn echte werk als een vader.

Hij zegt: „Als ik mijn zoon Bud, niet help om goed op te groeien, dan zal ik mezelf een mislukking noemen, het geeft niet, hoeveel geld ik verdien, of hoe grote reputatie ik heb“.

„Ik heb een aantal taken te doen, die ik allemaal goed wil doen. Om een mislukking te zijn in een van die taken, zou teleurstellend zijn; toch zou ik dat zonder jammeren kunnen dragen, als ik er zeker van was, dat ik, wat mijn zoon betreft, niet gefaald had..... Nietzoveel op de bank, en meer van mij in het beste van mij: in de jongen, dat is wat ik graag zou willen tonen aan het eind van mijn loopbaan..... Voor mij is het slagen als vader, als hij slaagt in het leven.

Tenzij mijn jongen komt tot mannelijkheid, en niet geschikt is voor het respect van zijn medevrienden, zal ik een mislukking zijn. De roem van onze arbeid ligt niet in onszelf, maar in onze kinderen“.

R. A. Torrey, de vooraanstaande prediker en schrijver, kreeg eens een brief met het verzoek, om het vrouwelijke hoofd van een school te bezoeken. Hij kwam haar opzoeken. Gedurende het gesprek zei

ze: „Ik geloof niets. Ik lees zelfs de Bijbel niet, omdat het mij verkeerd toeschijnt, hem te lezen en alles wat er in staat, niet te geloven, zoals ik doe“.

Terwijl ze verder sprak over haar ongelooft, kwamen er tranen in haar oog. Dr. Torrey vroeg haar, waarom ze schreide.

„O, daar is één ding, waar ik niet overheen kan komen“, antwoordde ze, „en dat is het leven van mijn vader. Hij was een evangelie-prediker, en wanneer ik ook denk aan het heilige leven dat hij leidde, dan voel ik dat er toch iets moet zijn in het Christendom. Ik kan mij niet over zijn leven heenzetten“.

Dr. Torrey leidde haar tot Christus. Vaders, ook uw kinderen zullen hun hele leven beïnvloed worden door hun herinnering aan u.

Welke soort van herinneringen geeft u hun?

Het is een vreemd iets met Vaderdag in juni.

Het eindigt voor vele vaders vaak als een inventaris-dag. De ernstige vader vraagt zichzelf af: hoe ben ik als een voorbeeld? De wereld van vandaag heeft geen plaats voor „onechte“ (schijn)vaders.

De apostel Paulus schreef aan de jonge Timotheus: „Wees gij een voorbeeld voor de gelovigen, in woorden, in gesprek, in liefdadigheid, in de geest, in vertrouwen, in reinheid“. (Tim. 4 : 12 b.).

Geen hartelijker woorden kunnen op de weg van elke vader komen dan: „Ik wil zijn als mijn vader“.

Geestelijk gesproken ook. Een zekere Christen, nadat hem gevraagd was: „Hoe gaat het met je zoon John?“, antwoordde met trots: „O, John maakt zichzelf een naam in de wereld“. Zijn vriend vroeg stoutmoedig: „Welke wereld?“

Brengt u uw kinderen op in de „vreze en vermaning van de Heer? Zijn zij gereed voor de **vogelnde wereld?**

Vader, mogen we onze kinderen leiden op paden van vrede naar uw eigen kudde; Moge nimmer onze zonden of treurige verwaarlozing hen ooit hard, pervers of koud maken!

vert.: E. J. R. W.

Het rupsje, dat een

Kijk eens, uit een piepklein eitje is een groen rupsje gekropen. Het rupsje kruipt op zijn acht pootjes rond op een blad van een snijbonenplant. Het rupsje is bijna net zo groen als het blaadje, daarom noemen ze hem groentje. Hij kruipt naar het puntje van het blad en knabbelt er een gaatje in. Wat is dat lekker! Hij tilt zijn kopje op en ziet de mooie, blauwe lucht. Hij ziet ook een paar vlinders fladderen; ze gaan op een geel bloempje naast de snijbonenplant zitten, eten wat en fladderen daarna weer verder de mooie, blauwe lucht in. Het rupsje kijkt ze zo lang mogelijk na, zó mooi vindt hij ze. Diep in zijn kleine hartje denkt hij: „Ik wou, dat ik ook een vlindertje was, dan kon ik ook overal heen fladderen, zelfs de hemel in“. Hij roept naar een wit vlindertje: „Mevrouw de witte vlinder, kunt u mij vertellen hoe ik ook zo'n mooi vlindertje kan worden? Koolwitje, zo heet de witte vlinder, fladdert naar hem toe en zegt: „Alle rupsen kunnen vlinders worden, je moet...“. Groentje hoort haar al niet meer, hij begint te dansen en te springen op zijn kleine pootjes en jubelt: „Ik kan ook een vlindertje worden, ik kan ook een vlindertje worden, joepie!“

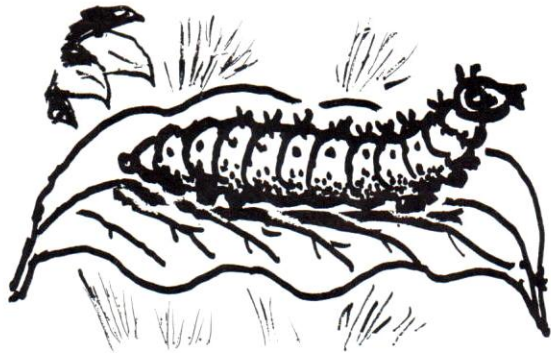
Als hij uitgedanst en uitgezongen is, denkt hij diep na. Nu moet hij een plannetje maken, hoe hij zo vlug mogelijk een vlindertje kan worden. En ja hoor, hij bedenkt wat.

Zo snel zijn pootjes hem dragen kunnen, kruipt hij naar de stam van de snijbonenplant en dan begint hij zijn tocht. Hij kruipt langs 1, 2, 3, 4, 5, wel 6 blaadjes omhoog en denkt: „Als ik nu op het zevende blaadje ga slapen, zo heel dicht bij de hemel, dan ben ik morgenvroeg vast een mooie witte vlinder geworden“. Dat doet hij en als hij de volgende morgen wakker wordt, wrijft hij gauw zijn oogjes uit, tilt zijn kopje op en kijkt naar zijn buikje. Maar wat ziet hij? Hij is nog steeds een groen rupsje, net als gisteren. Wat jammer, hij moet maar gauw een nieuw plannetje bedenken. Als hij weggkruipt om te eten, merkt hij dat zijn achterste pootjes wel erg stijf zijn geworden, net of er een touwtje omgebonden is.

Dan begint hij gauw aan zijn tweede plannetje, zingen van God. Hij denkt dat je dan vast in de hemel zult komen en dán kun je vast wel vliegen. Hij zingt: „Blij, blij mijn hartje is zo blij“

en „Komt laat ons zingen vandaag, zingen tot de eer van God“. Groentje zingt de hele dag door, tot hij vermoeid in slaap valt. Maar als hij de volgende morgen wakker wordt, merkt hij dat ook dit plannetje mislukt. Hij is nog steeds een rupsje en nu zijn er zelfs 4 pootjes stijf geworden. Een beetje verdrietig kruipt hij een blad naar beneden en wie ziet hij daar? Een geel rupsje! Meteen krijgt hij een nieuw plannetje.

Groentje kruipt snel naar het gele rupsje toe en zegt: „Geeltje, weet jij ook hoe ik een vlindertje kan worden?“ „Nee“, zegt Geeltje, „maar we kunnen toch wel vriendjes worden, misschien gaat het dan vanzelf“. Zo worden Groentje en Geeltje vriendjes. Ze vertellen elkaar alles, ze zingen samen liedjes, ze eten samen, ze spelen samen, ze doen alles samen. Maar als je alles samen doet, dan kun je ruzie krijgen. „Groentje, jij pikt bijna het hele blad in, ik val er zowat af“. „Geeltje, jij knabbelt zulke grote gaten in het blad, ik heb bijna niets meer“, „Nietes“, „Welles“. „Ik wil jouw vriendje niet meer zijn“ en Geeltje kruipt weg. „Ik wil ook niet meer vriendjes zijn met jou“, zegt Groentje en hij gaat slapen. Als hij de volgende morgen naar zijn buikje kijkt, dat ziet hij dat je ook al geen vlindertje wordt door vriendjes te zijn. En wan-

neer hij wil gaan eten, dan merkt hij dat er nu al 6 pootjes stijf zijn geworden.

Ik ga het nog één keer proberen, denkt Groentje, weet je wat? „Ik ga een hele lange reis maken over de hele snijbonenplant“. Hij kruipt naar de top en daarna langs de stam weer naar beneden, en daarna nog eens langs alle blaadjes. Hij wordt er erg moe van en het kruipen gaat steeds langzamer, omdat zijn 6 pootjes steeds stijver worden. Hij denkt: „Here God daar

vlinder wilde worden

hoog in de hemel, ziet u wel hoe goed ik mijn best doe, nu word ik toch echt wel een vlindertje, hé?"

's Avonds valt hij doodmoe in slaap en weet je wat hij de volgende morgen ziet? Ja, jullie raden het al, zijn buikje is nog steeds groen. Dikke tranen rollen over zijn wangetjes, hij weet nu echt

niet meer wat hij moet doen. Ineens hoort hij een zacht stemmetje: „Lief rupsje, wat is er, waarom huil je zo"? Groentje tilt zijn kopje op en kijkt in de ogen van de witte vlinder. Groentje zegt: „Mevrouw de witte vlinder, ik wil zó graag een vlinder worden en ik heb al van alles geprobeerd, maar het helpt niets en nu kan ik ook geen één van mijn pootjes meer bewegen, nu zal ik wel doodgaan!" Dan vertelt hij alles wat hij al geprobeerd heeft om een vlindertje te worden.

De witte vlinder zegt: „Arm klein rupsje, wat heb je al veel geprobeerd! Je lijkt wel op de mensen, die er zelf van alles aan doen, om een kind van God te worden. Ze hoeven niets meer te doen, dan te vertrouwen op de Here Jezus en vergeving te vragen voor de slechte dingen die ze gedaan hebben. Begin jij nu maar tegen God te zeggen dat je spijt hebt van je ruzie met Geeltje dan zul jij eens zien wat er gebeurt". Maar Groentje schudt zijn kopje en zegt: „Ik kan niet geloven, dat het zo gemakkelijk is. Ik zal er nog eens over nadenken". Dat vindt Koolwitje goed, ze zegt: „Onthoud maar goed, wat ik gezegd heb, je zult zien, dat je een echte vlinder zult worden, als je doet wat ik je verteld heb.

Daar zit Groentje nu, hij kan niet meer lopen en begint van verdriet te huilen. „Ik probeer die touwen van mijn pootjes af te bijten", denkt hij

en steekt zijn kopje in het coconnetje (zo heten die touwen). Maar hij kan de touwen niet kapot bijten en als hij zijn kopje weer omhoog wil doen, merkt hij dat het niet gaat. Zijn kopje zit vast in het coconnetje. Alles is pikdonker om hem heen. Hij ziet helemaal niets meer. En weet je wat hij dán doet, daar in dat pikdonkere coconnetje? Hij sluit zijn oogjes en zegt: „Lieve Here Jezus, is het echt waar, wat Koolwitje zei? Word ik echt een vlindertje als ik u vraag om in mijn hartje te komen wonen? Wilt u mij al mijn eigen plannetjes vergeven en ook dat ik ruzie gemaakt heb met Geeltje? Ik heb er echt spijt van hoor? Amen".

Hé, dat lucht op! Nu hoeft hij het niet alles zelf te doen! Het verdriet van Groentje verdwijnt. Hij wordt zelf blij! Van blijdschap valt hij in slaap. Als hij wakker wordt, is hij nog steeds blij. En weet je wat er dan gebeurt? Het coconnetje breekt heel langzaam open. Groentje kruipt eruit. Eerst ziet hij de mooie blauwe lucht, dan kijkt hij heel langzaam naar zijn buikje... dat ziet er heel anders uit. En wat voelt hij op zijn rug? Hij draait zijn kopje om en ...oh, wat een mooie grote witte vleugels heeft hij gekregen! Hij gaat staan, hij kán het weer, hij loopt naar het puntje van het blad, slaat zijn vleugeltjes uit en daar fladdert hij in de mooie blauwe lucht. Nu is hij geen Groentje meer, maar Witje, een echte vlinder. Hij denkt: „Ik had direct goed moeten luisteren naar de witte vlinder, dan had ik al die domme dingen niet hoeven doen".

Dan denkt hij aan Geeltje. Geeltje weet nog niet, wat hij moet doen. „Ik zoek hem op en ik vertel hem, dat hij aan de Here Jezus moet vragen om in zijn hartje te komen wonen en dan vertellen we het samen aan alle andere rupsen". Witje fladdert weg.

Misschien zien jullie hem nog wel eens zitten op een snijbonenplant, of je ziet hem fladderen naar een bloemetje en kunnen jullie hem dan vertellen dat de Here Jezus ook in jullie hartje woont?

Geschreven door: Gré Meyer (derdejaars studente aan de Centrale Pinkster Bijbelschool)
Bewerkt door: Zr. N. van Schuylenburg-Wigboldus

WERELD PINKSTER KONFERENTIE

14th PENTECOSTAL WORLD CONFERENCE

SWITZERLAND

ZÜRICH • JULY 2-7

1985

Wereld Pinksterconferentie.

Naast vele andere zijn het vooral drie redenen, die ons als Zwitserse pinksterbeweging laten verwachten dat de Wereldpinksterconferentie 1985 voor iedere deelnemer een eenmalig gebeuren zal worden.

Slechts alle drie jaren komt de wereldomvattende familie van de pinksterbeweging bijeen. Na de eerste onvergetelijke conferentie van 1947 vindt deze nu na 38 jaren weer plaats in Zürich, maar in veel groter verband. Wat een feest, wanneer zij komen, uit het noorden en zuiden, het oosten en westen, „uit alle stammen, talen, volken en naties“!

Verder het geweldige thema: Jezus Christus, de hoop der wereld! Reeds spoedig breekt de eeuwige morgen

aan. Temidden van de chaos van onze wereld kunnen wij Zijn licht al zien, voelen wij de warmte van Zijn stralen. Wij roepen jong en oud op, er in Zürich bij te zijn, wanneer wij ons op de wereldwijde opdracht bezinnen om deze hoop uit te dragen.

En ten slotte staat Zwitserland bekend als een parel der natuur, het conferentieland met zijn bergen en meren als een klein paradijs op aarde.

Pinksterbroeders, zusters en vrienden uit de gehele wereld, bijeen rondom de komende Koning, met een heerlijk thema, in een prachtige stad - een wereldpinksterconferentie die niemand missen mag!

Met vreugde verwachten wij U allen in grote getale! Hartelijk welkom in Zwitserland!

Jakob Zopfi

Extra bijeenkomsten

Bijeenkomst van pinksterzendings-leiders

Maandag 1 juli 1985, 14.30 uur

Hotel International

Bijeenkomst van de verantwoordelijke leiders van de pinksterbeweging

Woensdag 3 juli 1985, 16.00 uur

Hotel International

Bijeenkomst van redacteuren

Donderdag 4 juli 1985, 15.00 uur

Hotel International

Vrouwenmiddageten

Vrijdag, 5 juli 1985, 12.00 uur

Hotel International

CONTACTADRES VOOR NEDERLAND:

Inlichtingen en aanmelding voor de Wereld Pinksterconferentie bij H. N. van Amerom, Oberonsingel 5, 3438 DC Nieuwegein, tel. 03402-47672 of 03404-22334.

WERELD-PINKSTER-CONFERENTIE 2-7 juli 1985 in Zürich

JEZUS CHRISTUS DE HOOP DER WERELD

PROGRAMMA:

<p>2 juli 19.30 uur
Openingsbijeenkomst
Jezus Christus - De hoop der wereld
Dr. Thomas F. Zimmerman - USA</p> <p>3 juli 09.00 uur
Jezus Christus - en lof en aanbidding
M. L. Badenhorst - Zuid-Afrika
<i>Standpuntverklaring</i>
<i>De pinksterbeweging en de jeugd</i>
Dr. Tokunboh Adeyemo - Kenia</p> <p>19.30 uur
Jezus Christus - De enige hoop op heil
Carlis Moody Sr. - USA.</p> <p>4 juli 09.00 uur
Jezus Christus - en de belofte van de Heilige Geest
Jean Claude Chabloz - Zwitserland
<i>Standpuntverklaring</i>
<i>De pinksterbeweging en het gebruik van massamedia</i>
David Mainse - Canada</p> <p>19.30 uur
Jezus Christus - De hoop op genezing
Johnny Hedgepath - USA</p> | <p>5 juli 09.00 uur
Jezus Christus - en heiliging
Wolfgang Wegert - West-Duitsland
<i>Standpuntverklaring</i>
<i>De pinksterbeweging en wereldzending</i>
Dr. John Thannickal - India</p> <p>19.30 uur
Jezus Christus - De hoop op bevrijding
A. P. Vasconcelos - Brazilië</p> <p>6 juli 09.00 uur
Jezus Christus - en de gaven van de Heilige Geest
Thoralf Gilbrant - Noorwegen
<i>Standpuntverklaring</i>
<i>De pinksterbeweging en het gezinsleven</i>
James Worsfold - Nieuw-Zeeland</p> <p>14.00 uur
<i>Pinksterbeweging wereldwijd</i>
Coördinator: Reinhold Ulonska - West-Duitsland</p> <p>19.30 uur
Jezus Christus - De hoop voor de toekomst der wereld
Ron Jones - Engeland</p> <p>7 juli 09.00 uur
Jezus Christus - De hoop van Zijn Lichaam
Josef Ostby - Zweden</p> <p>14.30 uur
Jezus Christus - De hoop voor de oogst
Ray R. Hughes - USA</p> |
|--|--|

HALLENSTADION

Groepsreizen vanuit Nederland

29 juni '85 vertrek 08.30 uit Utrecht - aankomst 20.30 in Zürich

08 juli '85 vertrek 08.30 uit Zürich - aankomst 20.30 in Utrecht.

Vervoer per touringcar Utrecht-Zürich v.v. inclusief hotel met ontbijt, f 775,- per persoon.

PRIVE-REIZEN

Op eigen gelegenheid. Hotelaccommodatie of campings aanvragen bij:

H. N. van Amerom, Oberonsingel 5, 3438 DC Nieuwegein

Tel. 03402 - 47672 of 03404-22334.

VOORPROGRAMMA: Maandag 1 juli 1985 - 19.30 uur: Internationale jeugdbijeenkomst.

BOEKBESPREKING

Alle besproken boeken zijn verkrijgbaar in de evangelische boekwinkel, tenzij anders vermeld.

Joodse ritens en symbolen - Rabbijn S. Ph. de Vries Mzn.
Uitg. De Arbeiderspers, Amsterdam, 316 pag. f 56,50.

Al jaren werd er gevraagd om een herdruk van dit standaardwerk over de vele facetten van de joodse traditie. Het boek is nu wel bijzonder mooi uitgegeven in een kloeke band en rijk voorzien van vele kleur- en zwart-wit illustraties. Gebruiken en gewoontes in de synagoge, rondom de sabath, de feesten en de rituele spijsbereiding worden uitge-

Gouden Schoven

is een blad voor christenen

- die geestelijk verrijkt willen worden
- die weten dat er meer is om te ontvangen
- die naar de bijbelse eenheid streven
- die ook van christenen uit andere kerken willen leren
- die samen met alle heiligen Gods volheid zoeken
- die de waarheid liefhebben
- die naar Christus toe willen groeien.

ANTWOORDCOUPON

Ik geef mij op als abonnee en betaal voor het tweede halfjaar 1985 f 10,- op postgironummer 4739503, t.n.v. Gouden Schoven te Zeist.

Naam:

Straat & huisnr.:

Postcode: Plaats:

Telefoon:

Invullen en zenden aan:

Administratie GOUDEN SCHOVEN
Steniaweg 42 - 3702 AH Zeist

breid behandeld met een kennis van zaken die een jarenlange ervaring als rabbijn duidelijk laat zien.

De Vries laat ook nog het gehele levensplaatje van een orthodoxe jood aan ons voorbijgaan door een beschrijving te geven van alle gebruiken onder de titel „Van de wieg tot over het graf“.

Het aantrekkelijke van het boek is niet in het minst de manier van vertellen van rabbijn De Vries.

Het is heel goed om als christen een juist beeld te hebben van de gang van zaken binnen de joodse traditie. Vaak kunnen we hierdoor allerlei gebeurtenissen in zowel oude als nieuwe testament in een ander daglicht stellen.

Roel van Kooy

Jamie Buckingham - Waar arenden zweven. Uitg. Gideon, 267 pag. f 13,50.

Op eigentijdse wijze beschrijft Jamie Buckingham het werk van de Heilige Geest. Hij vergelijkt een kind van God met een arend, die op de termiek zweeft en opstijgt naar hogere streken en zo over bergen en stormen heen zweeft. Gedoopt worden met de Heilige Geest, dat is gevuld worden met de adem van God (Gr. pneuma) is van groot belang. Het uiteindelijke doel is echter een leven vanuit de kracht en de vervulling van de Heilige Geest, om gedragen te worden op arendsvleugelen door de wind van God (Hebr. ruach). Voorwaarde voor dit leven is allereerst het besef dat we een arend zijn en geen sprinkhaan, aldus Jamie Buckingham. Vervolgens bereidheid om alles los te laten en volledig te vertrouwen op de leiding van de Heilige Geest. Het is een uitdaging om je leven te laten leiden door de ruach van God, om risico's te nemen, om zover te gaan dat je het zelf niet meer kunt, zodat God het volledig in Zijn handen heeft.

Jamie Buckingham boeit door zijn rijke ervaring en door zijn ontwapenende openhartigheid. Hij demonstreert op overtuigende wijze de waarde van het „open leven“, open voor de Heilige Geest, eerlijk voor jezelf en je omgeving, oprecht ook in je fouten.

Al na de eerste hoofdstukken zult u besluiten om het boek te herlezen, zo'n schat aan praktische raadgevingen komen voort uit de ervaringen van deze man, die het waagde om zijn eigen vleugels vast te zetten en zich door de Heilige Geest liet leiden tot volledige overgave.

Bijzonder aan te bevelen.

Roel van Kooy

PERSBERICHT

„TOLONGLAH KAMI“ „Kom over en help ons“, dit is de roep die tot ons komt op de komende INDONESIA-DAG voor zendingsvrienden op zaterdag **14 september** in de Johanneskerk, Westersingel 30 (Centrum) te Amersfoort.

Medewerking wordt verleend door de zendingen uit Indonesia JOHN T. H. TAN en HANS VAN SLUIJS.

Muzikale medewerking: **Jeanne Agteres** uit Zwolle en een trio uit Assen. Georganiseerd door Indonesia Zending, Salam Aleikum en Zendingswerk Ancilla Domini (voorheen Gouden Schoven).

Zij zien het als hun taak deze dag te beleggen om meer informatie en zendingsmotivatie vanuit ons land te bevorderen. Indonesia is nog steeds met haar 150 miljoen het grootste moslim-land ter wereld.

Secretariaat: Iemstukken 73 - 9407 KJ Assen. Tel. 05920-44527.